

1

เริ่มเกม

ลลนาเห็นว่านำตัวเองไปสู่อันตราย แต่สายเกินกว่าจะถอยกลับ เธอมองเห็นความหื่นกระหายที่ชวนให้ชนลูกชนชั้นในแวตตาฝ่ายตรงข้าม ชวนให้เธอสงสัยว่าทำไมมีคนกล้าแลกเปลี่ยนสัมผัสทางกาย โดยไม่รู้ลึกถึงความรังเกียจ เธอคนหนึ่งละที่อยากจะอาเจียน แค่คิดว่ามือเหนียวเหนอะเต็มไปด้วยเหงื่อของเขาจะแตะต้องตัวเธอ ลลนาก็รู้สึกทนไม่ไหว อย่าว่าแต่เจตนาของเขาคือทำมากกว่าแตะต้องเลย

หญิงสาวอยากจะวิ่งหนี แต่ริสอร์ทราคาแพงที่มีความเป็นส่วนตัวสูงไม่เอื้อให้เธอทำเช่นนั้น ด้วยราคาที่ปักคั่นละกว่าครึ่งแสน ไม่เพียงแต่หลังตั้งห่างกัน ยังมีรั้วกันเพื่อความเป็นส่วนตัวหากแขกต้องการว่ายน้ำในสระเล็กๆ ติดกับบ้านพัก มันเป็นริสอร์ทที่เหมือนหลุดเข้าไปในดินแดนแห่งความฝัน ซึ่งเวลานี้กำลังจะเป็นฝันร้ายของเธอ

ขณะเธอลังเลว่าจะหนีพ้นมือเขาไปได้อย่างไร ฝ่ายตรงข้ามก็ย่างเท้าเข้ามาใกล้ เธอรู้ว่าเขามองเธอเป็นเหยื่อตัวน้อยที่เขาคจะทำอย่างไรก็ได้ แต่เธอไม่ใช่

“อย่าเข้ามานะ! ไม่งั้นฉันจะแฉกับแม่ว่าแกมันเลวแค่ไหน” วาจาเป็นอาวุธเดียวที่เธอมี แต่อีกฝ่ายพิสูจน์ทันควันว่ามันไร้ประโยชน์

แค่ไหน

“แล้วถ้าฉันบอกว่าเธอยังฉัน คิดว่าแม่ของเธอจะเชื่อใคร” รอยยิ้มของเขามากกว่ายามใจ

น่าเศร้าที่มันเป็นความจริง สำหรับมารดา ลลนามีค่าแค่เป็นถุงเงินให้กอบโกย และหลังจากบิดาเสีย ความสำคัญของเธอต่ำกว่าขยะรกร้างเสียอีก โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับผู้ชายคนใหม่ของแม่ ทุกคนมาเพื่อกอบโกย แต่ลลนาก็ทั้งรักทั้งเชื่อ โดยเฉพาะคนตรงหน้าเธอ

วรุณเป็นทุกอย่างที่ผู้หญิงวัยกลางคนอย่างลลนาคือต้องการ แต่ในสายตาเธอ เขาต่ำช้าและสมควรถูกปฏิบัติเช่นเดียวกับขยะสด ความร้อนที่จี้กระดูกกระชากหน้ากากแมงดาในคราบนายแบบทำให้เธอพลาดตกหลุมพรางของเขา

ลลนาว่าวามบินด่วนจากกรุงเทพฯ มาภูเก็ต แล้วก้าวเข้ามาที่นี่หวังจะหาหลักฐานว่าวรุณนอกใจลลนาคือลลนา แต่กลายเป็นว่าเขารู้ทัน และซ่อนแผนหวังจะรวบหัวรวบหางเธอ

“ฉันไม่ยอมเป็นของแกหรือไอ้ทุเรศ” มือเท้าเธอมีครบและไม่ลังเลที่จะใช้ แม้ว่าโอกาสรอดจะน้อยจนแทบมองไม่เห็นก็ตาม

เสื้อเชิ้ตแขนสั้นถูกกระชากจนกระดุมหลุด ส่งความกลัวไปทุกเส้นประสาท และก็เหมือนคนที่ทำทุกอย่างเพื่อหนีตาย ลลนาได้แรงดันร่นเพิ่มจากความกลัว มือข้างหนึ่งกุมคอเสื้อเอาไว้ อีกข้างเหวี่ยงสะบัดเต็มแรง ทำฝ่ายตรงข้ามผละถอยตามสัญชาตญาณ สร้างระยะห่างให้เธอกับมันชั่วคราว

“จะหนีไปไหน!”

ขณะตะคอกถาม มือชั่วช้าก็กระชากไหล่หญิงสาว เธอเบี่ยงหลบจนเขาคิดว่าจับได้เพียงเสื้อ เนื้อผ้าบางส่วนจึงถูกกระชากขาดไปด้วย แต่เธอไม่สนใจสักนิด เพราะการลังเลหมายถึงเธอจะตกเป็นของผู้ชายที่เธอเกลียดชัง

ทั้งที่อยู่สภาพเปิดเผยเนื้อตัว แต่ความเขินอายไม่ใช่เรื่องสำคัญในเวลานี้ หญิงสาววิ่งหนีออกไปทางประตูได้อย่างฉิวเฉียด เวลาช่วงค่ำทุกทิศมืดสลัว ตรงหน้าเป็นทางแยก จะวิ่งไปทางชายหาดส่วนตัว หรือวิ่งเข้าไปด้านในสวนกลาง แต่ลลนาเลือกทางที่สาม วิ่งไปขอความช่วยเหลือจากที่พักหลังใกล้ๆ

“ช่วยด้วยค่ะ!!! ช่วยด้วย!!! เขาจะปล้ำฉัน”

ไม่แค่ตะโกนสุดเสียง เธอยังวิ่งเต็มฝีเท้าเข้าไปหาเงาร่างที่เห็นไม่ไกล แล้วพบว่าตนพุ่งตรงเข้าไปในอ้อมอกของผู้ชายคนหนึ่ง

ลลนาไม่รู้สึกละอายชายคนนี้เหมือนที่รู้สึกกับวรุณ นาที่นี้ใครก็ได้ทั้งนั้น ขอแค่เขาพาเธอพ้นจากสถานการณ์นี้ก็พอ ต่อให้ต้องลงนรกก็ตาม

เธอเงยหน้ามองสบตาเขา และไม่รู้ว่ควรทำเช่นไรต่อในช่วงเวลานี้ มือที่ประคองแผ่นหลังเธอให้ความรู้สึกร้อนแม้จะผ่านเสื้อ สร้างความมั่นใจเหมือนมีกำแพงแข็งแกร่งคอยเป็นหลักให้ท่ามกลางพายุ ดวงตาสีดำเข้มลึกเหมือนบ่อน้ำของเขาเป็นสิ่งที่เธอมองเห็นและไม่อาจจะละสายตาจากมัน

“ไม่ต้องห่วงครับ ทุกอย่างจะเรียบร้อย”

ทั้งคู่เป็นคนแปลกหน้าต่อกัน แต่เธอเชื่อเขา!

ซานนไม่ได้มารีสอร์ทนี้เพื่อพักผ่อนในฐานะนักท่องเที่ยว
เพียงอย่างเดียว เขายังใช้เวลาตลอดสัปดาห์เพื่อประเมินอสังหาริมทรัพย์แห่งใหม่ของเขาด้วยว่า คຸ່ມค่ากับการซื้อมาครอบครองในระยะสั้นๆ เพื่อปรับปรุงให้ดีขึ้นแล้วขายออกในราคาสูงหรือไม่

รีสอร์ทที่ได้มาตรฐานห้าดาวแห่งนี้สมควรลดเกรดไม่เหลือสักดาว เพราะไม่มีมาตรการดูแลความปลอดภัยอย่างเหมาะสมเลย ถึงจะมีระบบตรวจสอบคนเข้าออกอย่างเข้มงวด แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า

ว่าจะเกิดเหตุร้ายไม่ได้ แม้แวบแรกเขาจะระแวงว่าเธอเป็นนางนกต่อ แต่เมื่อฝ่ามือสัมผัสสอการสั่นเทาของเธอ ความสงสัยก็จางหายหมดสิ้น ถ้านี่เป็นการเสแสร้งแกล้งหวาดกลัว เขาก็พร้อมเสียค่าไถ่

“อย่ายุ่งเรื่องของผัวเมีย”

ชายหนุ่มอยากจะกลอกตาเพราะถ้อยคำประเภทนี้ เขารู้ดีว่าคนบางคนหรืออาจจะส่วนใหญ่ยอมทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นเพียงเพราะไม่อยากเข้าไปแทรกกลางระหว่างปัญหาของสามีภรรยา ซึ่งเป็นปัญหาละเอียดอ่อนอย่างยิ่ง เพราะอาจจะก่อปัญหาใหญ่ให้คนที่ยื่นมือเข้าไปสอดแทรกในภายหลัง แต่เขาไม่ใช่คนทั่วไป เขาพร้อมจะขัดขวางการใช้อำลักับผู้หญิง แม้ว่าเธอจะไม่แก้ต่างให้ตัวเองก็ตาม

“ฉันไม่ใช่...ไม่ได้เกี่ยวกับหมอนี่เลย”

ตัวเธอยังสั่น ใบหน้าเล็กที่เธอสามารถประคองด้วยมือเพียงข้างเดียวแดงก่ำเพราะโทสะ พานให้คำพูดที่ออกจากปากตะกุกตะกัก นี่มันเกินกว่าจะเรียกว่าการแสดงแล้ว

ชานนพิจารณาภัยคุกคามของเธอที่ตอนนี้วางกำมุกคุกคามเขาด้วยสายตาไม่หยุด นอกจากความสูงไล่เลี่ยกับเขาที่มากกว่าความสูงโดยเฉลี่ยของชายไทยทั่วไป ผู้ชายตรงหน้าผ่ายผอมเกินไป แต่งตัวเหมือนกำลังอยู่บนเวทีการแสดง แถมยังแต่งหน้าบางๆ

แต่ที่สำคัญคือแววตาสลัดหลกหลิมองซ้ายที่ขวาที ถึงจะมีท่าทีโกรธจัด แต่ก็ไม่มีแววจะลงมือกับคนแข็งแรงกว่าเช่นเขา เป็นคนประเภทมีตราประทับว่าอ่อนแอทั้งร่างกายและจิตใจ คนพวกนี้จะที่ชอบลงมือกับคนที่อ่อนแอกว่า แล้วก็เป็นคนที่เขาชิงชัง

“ไม่ต้องห่วงครับ ผมจะจัดการเอง”

ชายหนุ่มปลอบโยนหญิงสาวแปลกหน้าด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนเท่าที่เขาคouldจะให้เธอได้ แล้วหันไปหาอีกคนด้วยท่าทีตรงข้าม

“บอกแล้วไงว่าเรื่องของผัวเมีย ไม่ใช่เรื่องของแก อย่าเสือก!”

ถ้อยคำกักขฬะกับท่าทีก้าวร้าวไม่ทำให้คนฟังถอย ตรงกันข้าม เขา
สาวเท้าเข้าไปใกล้

“ผมไม่สนว่าคุณจะอ้างอะไร ออกไปซะ ไม่งั้นเรื่องไม่จบ
แค่ รปภ. แน่”

ท่าทางหวาดกลัวของเธอปลุกสัญชาตญาณกระหายเลือดในตัว
เขา ชานนคาดหวังให้ชายอีกคนเดินหน้าแล้วเข้ามาแลกกำปั้นกับเขา
แต่ทุกเรื่องไ้จะเป็นอย่างที่เขาคต้องการ หลังจากฝ่ายนั้นส่งเสียงฮึดฮัด
ครู่เดียวก็ถอยออกไปพร้อมพ่นถ้อยคำอาฆาตใส่หญิงสาว

“กลับบ้านไปเจอดีแน่”

คิ้วเข้มขมวดเพราะความหมายเบี่ยงหลังประโยคนั้น ในเมื่อเธอ
ไม่ได้แย้งสักคำ แสดงว่าทั้งคู่อยู่ร่วมบ้านกัน สันนิษฐานสิ่งที่ฝ่ายชาย
กล่าวอ้าง

ชานนลอบสายหน้าที่เผลอเข้าไปยุ่งกับเรื่องของสามีภรรยา แต่
ต่อให้ย้อนเวลากลับไป เขาก็จะทำเช่นเดิม ไม่มีผู้หญิงคนไหนสมควร
ถูกทำร้าย

“คุณต้องการแจ้งความไหม”

เขาเกลียดการหาเรื่องยุ่งยากใส่ตัว แต่เมื่อเขายื่นมือเข้าไปช่วย
แล้วก็พร้อมจะช่วยให้ถึงที่สุด รอคอยคู่หนึ่ง ใบหน้าเล็กก็ก้มต่ำพลง
ส่ายไปมา

“ไม่ค่ะ” เมื่อเธอปฏิเสธ เขาก็ไม่เห็นเหตุผลที่จะจะยั้งคะยอ

“ผมควรแจ้ง รปภ. ไหม”

ชานนถามไปอย่างนั้นเอง รีสอร์ตแห่งนี้กำลังจะตกเป็นกรรมสิทธิ์
ของเขา และเขาไม่ต้องการให้มีขยะอยู่ภายใน ถ้าเธอจะคัดค้านเพราะ
มีความสัมพันธ์กับผู้ชายคนนั้น เขาก็แค่แอบติดต่อกับพนักงานรักษา
ความปลอดภัยให้โยนบุคคลไม่พึงประสงค์ออกไป

“ดีค่ะ บอกให้ รปภ. เล่นงานหมอนั่นหนักๆ ด้วยได้ไหมคะ”

น้ำเสียงของเขามีแววโหดเหี้ยมนิดๆ ซึ่งเขาชอบใจอย่างบอกไม่ถูก ต่อให้เขาไม่สมควรใช้อิทธิพลเถื่อน ตอนโทร. สายในไปแจ้งพนักงานรักษาความปลอดภัย ชานนก็เจตนาย้ำว่าถ้าจำเป็นก็ให้ใช้กำลัง

หันมาดูหญิงสาวที่อยู่ในส่วนห้องนั่งเล่นก็เห็นเธอยังคงยืนตัวสั่น ชานนไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการปลอบโยนผู้หญิงที่ถูกคุกคามทางเพศ แต่รู้ว่าอะไรช่วยรักษาสุขภาพจิตที่กำลังตึงเครียดได้เป็นอย่างดี ดังนั้นจึงยื่นสองสิ่งให้เธอ เสื้อแจ็คเก็ตและขวดเบียร์เย็นๆ

สายตาที่เธอมองอย่างหลังเหมือนไม่เคยเห็นเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มาก่อนทำให้เขารู้สึกขบขันหน่อยๆ ก่อนจะหัวเราะเต็มเสียงตอนเธอกระดกมันด้วยท่าทางแบบเดียวกับคนกลืนยาพิษแล้วล้มลุกกระอักกระอ้อ

“ใจเย็นๆ ครับ ทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว”

มือเขาลูบแผ่นหลังของเธอไปมาบรรเทาอาการสั่นๆ ถึงเสื้อแจ็คเก็ตของเขาคงจะหนา แต่ก็ยังสัมผัสได้ถึงเค้าโครงกระดูกสันหลังบอบบางของเธอ นั้นสร้างความสงสัยหลายอย่างให้เขา ผู้หญิงที่เหมือนลูกแมวหลงทางคนนี่คือใคร เธอมาจากไหน

แต่ไม่ว่าจะมีคำถามมากเท่าไร เขาก็ไม่คิดจะถาม สถานการณ์นี้แปลกประหลาดเกินไป และเขามีนโยบายส่วนตัวที่จะไม่พัวพันกับใครโดยไร้ประโยชน์ เขาช่วยเหลือที่ช่วยได้และจบแค่นั้น ตอนนี้อยู่ปราชญ์จากภัยคุกคาม เขาพร้อมจะผลักดันเธอออกไปนอกพื้นที่ส่วนตัวของเขาแล้ว

“ต้องการให้ผมไปส่งที่ไหนหรือเปล่าครับ”

เป็นการล้ออย่างสุภาพ แต่พอเธอจะพริบตาถี่ๆ ด้วยท่าทางงุนงงราวกับไม่เข้าใจความหมายนั้นของเขาที่ให้จากไปเสียที ท่าทางสับสนของเธอส่งผลให้ชานนอดที่จะใจอ่อนลงอีกครั้งไม่ได้

“มีอะไรให้ผมช่วยไหมครับ”

เขาอยู่ในอารมณ์จะทำตัวเป็นพลเมืองดี แต่ก็ต้องอยู่ภายใต้
ขอบเขตที่เขาทำได้โดยไม่ลำบาก ชานนหวังว่าอยู่ๆ เธอจะไม่เรียกร้อง
เงินทองแล้วทำให้เขารู้สึกผิดที่ช่วยนางนกต่อ

ทว่าสิ่งที่เธอขอไม่มากเกินไปกว่าที่เขาจะให้ได้ แต่มันเกินกว่าที่
เขาจะคาดเดา

“ชะ...ช่วย ช่วยมืออะไรกับฉันได้ไหมคะ!”

**ถึงจะเป็นคนพูดมันออกมาจากปาก แต่ลลนาก็ไม่อยาก
จะเชื่อว่าสิบนาทีก่อนเธอขอให้คนแปลกหน้ามีความสัมพันธ์ลึกซึ้ง
กับตัวเอง**

เธออยากจะทำอะไรี่นาลินหรืออะไรก็ตามที่เกิดจากความ
หวาดกลัว มันผลักดันให้เธอมีอาการทางประสาทจนเพื่อเจ้อออกไป
ด้วยเรื่องที่เธอไม่เคยแม้แต่จะคิด แต่ในนาที่นั้นเธอลืมไปเลยว่าตัวเอง
เคยเป็นคนเต็มไปด้วยเหตุผล ลืมไปว่าไม่ได้อ่อนแอถึงเพียงนี้ ที่สำคัญ
เธอลืมไปว่ามีห้องชุดอยู่ในกรุงเทพฯ นี่ได้แค่वासถานที่เดียวที่เธอจะ
กลับไปได้ก็คือบ้าน ซึ่งมีวรุณคอยจ้องจะล่วงเกินเธอ แต่ลลนากลับ
มองว่าเธอเป็นฝ่ายย่วยวนเขา ดังนั้นเธอจึงอยากประชิดด้วยการ
ทิ้งพรหมจรรย์ไปซะกับคนแปลกหน้า

การนึกถึงคนในครอบครัวไม่ทำให้จิตใจที่วุ่นของลลนาดีขึ้น
เลย เวลานี้แมงดานันอาจจะทำลายปายสีเธอให้แม่ของเธอพังอยู่ก็ได้
และเป็นไปได้สูงว่าสีลาจะเชื่อ หญิงสาวล้วงโทรศัพท์มือถือออกจาก
กระเป๋าทางเกงและพร้อมจะกดโทร. ออกไปบอกความจริงกับแม่ ก่อน
จะชะงักงัน

บางทีถ้าเธอหายตัวไปสักหนึ่งคืน ติดต่อกไม่ได้สักหนึ่งวัน สีลา
อาจเห็นถึงความสำคัญของเธอบ้าง มันเป็นการกระทำลึกลับคิดเรียกร้อง
ความสนใจแบบเด็กๆ แต่ปลายนิ้วของลลนาไม่ลังเลที่จะกดปิดเครื่อง

แล้วเก็บโทรศัพท์มือถือให้พ้นสายตา เธอให้มือว่างพอจะยกขวดเบียร์ขึ้นดื่มต่อ

รสชาติขมฝาดของน้ำแห่งบาปดีขึ้นเรื่อย ๆ ตรงข้ามกับความสามารถในการใช้สมองขบคิดเกี่ยวกับปัญหาครอบครัวตนเอง

หญิงสาวเข้าใจแล้วว่าทำไมบิดาถึงติดสุรา เพราะมันช่วยให้ความจริงได้อย่างง่ายดาย หมดขวดในมือ เธอก็เอื้อมไปหาขวดที่อยู่ตรงหน้าเจ้าของบ้านพัก แต่ถูกยึดข้อมือเอาไว้ มือของเธอกระตุกหนีด้วยสัญชาตญาณระวังภัย ทว่าเขาปล่อยเธอไปง่ายๆ แล้วขยับเข้าใกล้ด้วยการโน้มตัวซ้ำๆ ไม่ก่อให้เกิดความรู้สึกคุกคาม เธอจึงผ่อนคลายพอจะฟังเขาพูด

“ผมไม่หวังเบียร์หรอกนะครับ แต่มันคงจะดีกว่าถ้าเราคุยกันในช่วงเวลาที่สติเต็มร้อย”

คนตรงหน้าห่างไกลกับคำว่าขมขู่ให้หวาดกลัว แต่ไม่ว่าอย่างไรงี้ก็ตาม ลลนาก็ยังอยากหกดาวน์นี้สายตาคับข้องของเขา เนื่องจากเขาใช้มันวิเคราะห์เธอเจียบๆ

ลลนาแน่ใจว่าไม่อยากจะรู้ผลการสำรวจของเขาเลย เพราะตั้งแต่ก้าวเข้ามาในพื้นที่ส่วนตัวของเขา เธอไม่ได้ทำอะไรเลยนอกจากก่อปัญหา แม้เขาจะรับมือได้อย่างง่ายดาย ก็ไม่ได้แปลว่าเขาจะชอบให้มีผู้หญิงแปลกหน้าเสื้อผ้าขาดรุ่งริ่งวิ่งเข้ามาขอความช่วยเหลือ ตามด้วยดื่มเบียร์ของเขาขวดแล้วขวดเล่า

นิสัยชอบหนีปัญหาของลลนาโผล่หัวออกมาส่งเสียงกระตุ่นเตือนให้เธอรีบหนี ทว่าเวลานี้เธออยากหนีจากปัญหาสะสมในครอบครัว หนีจากอารมณ์อ่อนไหว หนีจากสถิติสัมพัทธ์ของการมีเหตุผล และสิ่งที่เธออยากหนีที่สุดคือตัวของเธอเอง

“เรื่องที่ฉันพูดไป...” พูดได้แค่นี้เธอก็กล่าวต่อไม่ออก

คิวเข้มของเขาเลิกขึ้นข้างหนึ่งเป็นเชิงถาม ดวงตาแฝงรอยยิ้ม

กระตุ้นให้เธอรังเกียจความขี้ขลาดของตนเอง จึงโผล่ออกไปยาวเหยียด

“ที่ฉันขอให้คุณมีอะไรกับฉัน ฉันไม่ได้ล้อเล่น และถ้าคุณไม่รังเกียจ ฉันอยากจะขอให้คุณเริ่มมันได้เลย”

ปฏิกิริยาของเขาคืองยหน้าหัวเราะลั่น นั่นมากเกินกว่าเธอจะรับได้ ความกลัวและความอับอายของเธอก้าวเข้าไปสู่ความโกรธ แต่ไม่ได้โกรธเขา เธอโกรธตัวเองที่ทำเรื่องโง่ๆ พุดเรื่องโง่ๆ ให้คนแปลกหน้าดูหมิ่น แต่เธออยากทิ้งพรหมจรรย์ให้คนแปลกหน้าดีกว่าเก็บมันไว้เป็นความเสียงให้วุ่นจนขย่มันทีหลัง

และเหตุผลที่ลลนาไม่กล้าแม้แต่จะยอมรับกับตนเองก็คือ เธออยากจะได้ว่าการมีสัมพันธ์ทางกายมันดีอย่างไร แม้ของเธอจึงต้องหามันจากผู้ชายมากมายหลายตาอยู่ตลอดเวลา ยอมแลกทุกอย่างไม่ว่าจะเงินทอง รวมถึงลูกสาวเพียงคนเดียวเพื่อเช็ทซ์

“ฉันขอโทษที่รบกวนนะคะ” ขณะกล่าวเธอก็ลุกขึ้นเตรียมออกจากที่นี้

ถึงเธอจะไม่มีที่ไป แต่ก็ดีกว่ามานั่งสร้างภาระให้คนอื่น ทว่าเธอยังไม่ทันได้ไปไหน มือแข็งเกร็งข้างหนึ่งก็ยึดข้อมือเธอเอาไว้อีกครั้ง ด้วยความนุ่มนวลกว่าคราวก่อน แตกต่างจากมือของวรุณที่ให้ความรู้สึกคุกคาม มือของเขาให้ความรู้สึกมันคง แต่ความเคยชินทำให้เธอดึงมือออก และเขาก็ไม่ฝืนยื้อเอาไว้

“โ้วๆ อย่าเพิ่งโกรธสิครับ ผมขอโทษที่หัวเราะ แต่เป็นครั้งแรกที่มีคนพูดกับผมแบบนี้”

เพราะไม่รู้จะตอบได้คำพูดของเขาอย่างไรให้เหมาะสม ลลนาจึงนั่งลงที่เดิม ริมฝีปากเม้มแน่นระหว่างพิจารณาชายตรงหน้า

สีผม สีผิว สีตาของเขาค่อนข้างไปทางเอเชีย แต่มีบางอย่างเช่นโครงหน้าและรูปร่าง รวมไปถึงลักษณะท่าทางของเขาที่บ่งบอกว่ามี

เชื้อสายยุโรป ทั้งหมดรวมกันแล้วลงตัวเหมาะเจาะ ไม่ว่าจะผมสีดำสนิทตัดรองทรงสุภาพแบบนักธุรกิจที่ตอนนี้อยู่เหงิงนิดๆ ดวงตาดำในกรอบลึกลับ จมูกโด่งเป็นสัน ผิวสีแทน ริมฝีปากหยักคมมีรอยยิ้มแตะแตะมึน เลื้อยดีสีขาแว่นกระชับไปกับปากกว้าง ไม่มีอะไรน้อยไปหรือมากไปบนตัวเขา รูปลักษณ์ของเขาน่ามองเกินไปจนเธอละสายตาแทบไม่ได้

ด้วยใบหน้าและรูปร่างเช่นนี้ เขาเหมาะกับอาชีพนายแบบยิ่งกว่ารูดเสี่ยอีก ความจริงเขาเหนือกว่าสวะนั้นไม่รู้กี่เท่า ลลนาเชื่อว่าเธอคงไม่ใช่ผู้หญิงคนแรกหรือคนเดียวที่ยื่นข้อเสนอขอมืออะไรกับเขา บางทีเขาอาจจะได้รับมันมามากเสียจนขี้เกียจจำด้วยซ้ำ

“ฉันรู้ว่ามันฟังดูบ้าที่ขอแบบนี้ ถ้า...ถ้าคุณต้องการอะไรแลกเปลี่ยน...”

ลลนาไม่รู้ว่าเธอพูดอะไรผิดหรือเปล่าที่เสนอเงินเพื่อซื้อบริการทางเพศจากชายแปลกหน้า แต่เขาส่งยิ้มกว้างมาให้ มันเจตจำนงเสียจนเธอต้องหลบตา

“ตามปกติผู้ชายต้องเป็นคนยื่นข้อเสนอให้ไม่ใช่เธอครับ ขอโทษที่ต้องถามตรงๆ นะครับ คุณต้องการอะไรจากผมหรือเปล่า”

เธอเงยหน้าสบตาเขา แล้วก็เห็นว่าแววตาที่เล่นเปลี่ยนเป็นจริงจัง มันเป็นเรื่องปกติที่ใครก็ตามจะระแวงคนแปลกหน้าที่ผลุนผลันเข้ามายื่นข้อเสนอเช่นนี้ แต่ลลนาไม่สะดวกที่จะเล่าต้นสายปลายเหตุในชีวิตตนเองให้เขาฟัง ไม่แม้แต่จะอยากแนะนำตัว

“ฉันไม่อยากได้อะไรจากคุณค่ะ ขอแค่หนึ่งคืนโดยไม่ถามชื่อก็พอ”

“ฟังดูเหมือนเกมเลยนะครับ ผมขอบอกเลยว่าคุณไม่เหมือนพวกผู้หญิงแบบนั้นด้วย”

ลลนาพอจะรู้ว่าเขาหมายถึงผู้หญิงประเภทไหน จึงเลือกที่จะ

สายหน้ารั้วๆ แล้วประหยัดเวลาให้เขาด้วยการอธิบายตนเอง

“ฉันไม่ใช่พวกผู้หญิงล่าแต้มคะ ไม่มีอาการทางจิต ไม่ได้เป็นโรคติดต่อ และ...ฉันยังเป็นสาวบริสุทธิ์อยู่”

ท่าทางประหลาดใจของเขาชวนให้ลลนารู้สึกตลกขบขันตัวเองอย่างประหลาด เธอไม่สมควรทำให้ตนเองถูกสงสัยในเรื่องนี้ มันแยจจนเธออยากจะเผ่นหนีไปให้ไกล แต่เธอทำเรื่องบ้าๆ มามากเกินพอ และต้องการจะทํามันให้ถึงที่สุด

“คุณดูเด็กเกินกว่าจะตัดสินใจอะไรแบบนี้ล่ะครับ และผมมีกฎตายตัวว่าจะไม่ยอมมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ”

ปัญหาข้อนี้ก็ไม่ยาก ลลนาควักบัตรประชาชนออกมาจากกระเป๋าตังค์ ใช้นิ้วปิดชื่อและนามสกุล ให้เขาเห็นเพียงใบหน้าและวันเดือนปีเกิด ก็เห็นความประหลาดใจที่เพิ่มขึ้นไปอีกบนใบหน้าของเขา

“ครบยี่สิบปีวันนี้ เอ่อ...แฮปปี้เบิร์ธเดย์ ขอให้มีความสุขนะครับ”
เขาอวยพรตามธรรมเนียม

เธอตอบกลับอย่างสุภาพ “ขอบคุณค่ะ”

แล้วความหุนหันพลันแล่นปนน้อยใจก็ทำให้ลลนาโพล่งความลับอันได้ชื่อว่าเรื่องส่วนตัวออกไปให้คนแปลกหน้ารับรู้อีกครั้ง

“ปีนี้คุณเป็นคนเดียวที่อวยพรวันเกิดให้ฉัน จะว่าไปหลายปีมานี้ก็เพิ่งจะมีคุณอวยพรให้ฉัน”

เพราะคนเดียวที่จดจำวันเกิดของลลนาได้ก็คือลีลา ซึ่งใช้เวลาหลายวันมานี้พร่ำบ่นถึงการสูญเสียหน้าที่ผู้จัดการมรดก เธอจึงไม่คาดหวังว่าจะได้ฟังคำอวยพรจากมารดา

สายตาของเขามีแววสงสัย อาจด้วยมารยาทหรือความที่ทั้งคู่เป็นคนแปลกหน้าต่อกัน เขาจึงไม่ถามอะไรออกมา เธอจึงช่วยให้มันง่ายขึ้น

“จะถือว่าเป็นเกมก็ได้ค่ะ เราจะไม่ถามเรื่องของอีกฝ่าย ไม่ว่า จะซื้อ หรืออะไรก็ตาม แล้วก็ไม่มีข้อผูกมัดอะไรทั้งนั้น คุณสะดวกจะ เล่นเกมนี้กับฉันไหมคะ”

เธอกล่าวเป็นชุดอย่างใจกล้า แล้วอยากจะหดตัวเพราะตา คมกริบที่มองทะลุเปลือกนอกที่เสแสร้งทำเป็นกร้านโลกของเธอ ความ เจ็บปวดคลุมคลานกันไปจนเธออยากจะอำถามอีกรอบ แต่รู้ดีว่า เมื่อครูเธอพูดชัดเจนพอแล้ว ข้อเสนอมาจากเธอ ทว่าการตอบรับเป็น สิทธิ์ของเขา

“ผมชอบเกมของคุณนะ ‘ไม่ถามชื่อ ไม่ผูกมัด’ ” เขาเน้น ประโยคหลัง รวากับเน้นขอบเขตที่เธออธิบายเมื่อครู

“ชอบแล้วต้องการเล่นไหมคะ”

หากเป็นเมื่อวาน หรือเพียงแค่วันที่ชั่วโม่งก่อน ลลนาคงไม่เชื่อ ว่าตนเองจะต้องเจอกับใครเช่นนี้ แต่แทนที่จะล้มเลิก เธอกลับภาวนา ให้เขาตอบตกลง แล้วก็ลอบถอนใจโล่งอกเมื่อเขาพยักหน้าตามด้วย ย้อนถาม

“เรามาเริ่มเกมกันเลยไหม”

เมื่อมองลึกเข้าไปในดวงตาคมกริบของเธอ ลลนารู้สึกราวตัวเอง กำลังกระโจนลงไปในหลุมลึกที่ยากจะปีนป่าย แต่เพราะมันเป็นหลุม ที่เธอขุดขึ้นมาเอง หญิงสาวจึงยื่นมือไปหาเขา

“เริ่มเกมกันเถอะค่ะ”

2

เกมร้อน

ห้องนอนสลัวด้วยแสงไฟดวงเล็กดวงน้อยเหมือนแสงดาว
เพียงนุ่มห่างไปไม่กี่ไกล บรรยากาศสงบนิ่งเยือกเย็น รวากับเตรียมพร้อม
สำหรับเกมอันเร้าร้อน แต่ชายหญิงสองคนยังยืนมองตากันเงียบๆ โดย
แสร้งทำเป็นไม่เห็นกระแสไฟฟ้าที่วิ่งพล่านระหว่างทั้งคู่

ซานนเป็นนักธุรกิจที่ขึ้นชมความเสี่ยงเพราะมันหมายถึงผลกำไร
ที่มากขึ้น แต่ความเสี่ยงกับการลงเดิมพันโดยไม่ตรวจสอบข้อเท็จจริง
เป็นคนละเรื่องกัน เขาพนันเฉพาะเรื่องที่ว่าตนจะชนะจากข้อมูลเอาไว้แล้ว
ว่าจะเป็นฝ่ายดักตวงผลกำไร แต่ในเวลานี้ภายใต้เงื่อนไขกับคนแปลก
หน้าที่จะไม่สอบถามความเป็นมาของกันและกัน เขาถือว่าตนมีความ
เสี่ยงที่จะขาดทุนระดับหนึ่ง

ทว่ามองอีกมุมมันเป็นความเสี่ยงที่เขาได้รับได้ เพราะอย่างที่เธอ
พูดมาก่อนหน้า เขาไม่ต้องเสียอะไรเลยนอกจากเวลาหนึ่งคืนเพื่อเล่น
เกมที่มีชื่อว่า ‘ไม่ถามชื่อ ไม่ผูกมัด’ และเขามองว่าเป็นการลงทุนเล่น
พนันที่คุ้มค่า ไม่ว่าเธอจะเป็นสาวบริสุทธิ์หรือไม่ก็ตาม

เธอไม่ใช่คนสวย อย่างน้อยก็ไม่สวยตามสมัยนิยม เธอตัวเล็ก
และมีรูปร่างค่อนข้างท้วม แต่เขาเองก็ชอบความอวบอ้วนมากกว่า
ผอมแห้ง ใบหน้าของเธอเรียบๆ สะอาดตา ไม่มีจุดเด่นใดๆ ทว่า

นุ่มนวนลน้ามอง รวมๆ แล้วเธอนั้นให้ความรู้สึกเหมือนลูกแมวอ่อนโยน น่ารักน่าสัมผัส แล้วเขาก็ไม่รีรอที่จะเอื้อมมือไปแตะต้องเธอดู เริ่มจาก บ่า แต่เพียงแค่นั้นเธอก็ทำตัวแข็ง

“ถ้าคุณจะเปลี่ยนใจ...”

“ฉันไม่เปลี่ยนใจค่ะ”

เธอสวนกลับมาทันควันก่อนเขาจะจบประโยคด้วยซ้ำ แล้วเน้นย้ำความตั้งใจด้วยการถอดเสื้อแจ็กเก็ตของเขาออก เผยผิวเนื้อวับๆ แวมๆ ภายใต้อู่เชื้อที่ฉีกขาด

ชานนกัดกระพุ้งแก้มเตือนตัวเองไม่ให้ถามถึงเหตุการณ์ที่พาเธอมาอยู่ตรงนี้ ถ้าก่อนหน้านี้เธอยื่นขอเงินสักก้อนแลกเปลี่ยนเช็ทซ์แทนจะเป็นเกมประหลาด เขาคงไม่ตั้งใจสงสัยไม่เลิกเช่นนี้ แต่ในเมื่อเขากำลังต้องการผู้หญิงสักคนมาผ่อนคลายความเครียด แล้วเธอก็ตรงเข้ามาตอบใจหทัย เขาก็ไม่คิดจะตั้งคำถามมากมาย

คงเพราะสายตาของเขาจับจ้องอย่างใคร่ครวญนานเกินไป นานจนเธอเกิดความประหม่าและมีคำถามขึ้นมาหลายข้อ

“เราควรเริ่มจากอะไรดีคะ หรือว่าฉันควรไปอาบน้ำก่อน ตีมันก่อนก็ได้เนอะคะ” เธอทำราวกับเรื่องนี้ก็มีคู่มือให้ปฏิบัติตาม และเธออาจจะทำผิดขั้นตอน

ท่าทางกระวนกระวายของเธอชวนให้เชื่อว่าเป็นครั้งแรกในการขึ้นเตียงกับผู้ชายแปลกหน้า แต่ทุกอย่างรอให้เขาพิสูจน์ได้ด้วยตนเอง

“ไม่ต้องรีบ คุณจะทำน้ำที่หลังก็ได้ ส่วนเรื่องตีมันเหล่า ผมว่าคุณคงไม่อยากเมาจนขาดสติในช่วงเวลาสำคัญอย่างนี้”

แล้วเขาก็กุมมือเธอขึ้นมาแตะริมฝีปากตนเองพร้อมๆ กับแนะนำขั้นตอนต่อไปด้วยการดึงตัวเธอเข้ามาใกล้ จนร่างทั้งสองแทบจะเบียดชิดกัน

หากเป็นผู้หญิงที่เขาคบหาด้วย ชานนจะเริ่มคำคินโรแมนติก

ด้วยการจุมพิต แต่เขาปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ว่าไม่ผูกมัดด้วยการไม่ทำอะไรที่สื่อถึงอารมณ์ลึกซึ้ง จุดหมายที่ริมฝีปากของเขาไปถึงจึงเป็นลาดไหล่ที่โผล่พ้นรอยขาดออกมา การกระทำเล็กน้อยเพียงแค่นี้ก็ทำให้กายของเธอภายใต้สัมผัสของเขาสั่นสะท้าน นั่นกระตุ้นให้เขาอยากสำรวจว่า จะต้องทำอย่างไรบ้างให้เธอครวญคราง

แขนของเขายื้อมไปโอบแผ่นหลังของเธอ กิ่งอุ่มกึ่งประคองพาเธอไปยังจุดหมาย ถึงเสื้อเชิ้ตของเธอจะขาด แต่ไม่ใช่เรื่องง่ายในการถอดมันออก รวมถึงเครื่องแต่งกายที่เหลือนบนตัวของเธอ ไม่ว่าจะเข็มขัดหรือกางเกงยีนขาวยาว แล้วเธอก็ไม่ช่วยให้ง่ายขึ้นเลยกับการนอนตัวแข็งทื่อ

“ผมชักรู้สึกว่าคุณเป็นนักข่มขืน”

เขากล่าวกลัวหัวเราะ แต่ใส่ความจริงจกลงไปในประโยคล้อเล่น แล้วมองดวงตาของเธอเบิกกว้าง

“ชะ...ขอโทษค่ะ” เธอกล่าวตะกุกตะกักเสียงเบา

“ไม่เป็นไรครับ ผมขอแค่ความร่วมมือจากคุณสักเล็กน้อยก็พอ”

รอยยิ้มประกอบคำพูดดึงเสียงหัวเราะอย่างไม่เต็มใจนักของเธอ แล้วเมื่อหัวเราะ เธอก็เริ่มผ่นคลาย ยกเลิกการทำท่าเหมือนจะถูกประหารชีวิต และไม่ปล่อยให้เขากระตือรือร้นอยู่ฝ่ายเดียว

มือเล็กอุ่นวยกับการดึงเสื้อยืดออกจากตัวเขา แต่รีบร้อนเกินไปจนเสื้อรัดคอเขา นั่นทำให้ทั้งสองหัวเราะเต็มเสียงขณะช่วยกันกำจัดเสื้อผ้าให้หมด

ชายหนุ่มอาศัยความมืดและจังหวะที่เธอเบนสายตานี้ร่างเปลือยของเขาสวมเครื่องป้องกันให้ตนเอง ก่อนจะนอนเคียงข้างกัน เขาหลบตาเธอด้วยการจุมพิตชอกคอขาวผ่อง มือเล็กคูหนึ่งวางอย่างไม่แน่วใบบนไหล่ของเขา เธอมีสัมผัสแบบลูกแมวกระตือรือร้นปนลึงเล เมื่อมันไม่ได้กีดขวางสิ่งที่เขาจะทำ เขาก็ปล่อยให้เธอทำตามที่ต้องการ

ขณะเคลื่อนไหวอย่างไม่เร่งรีบไปอยู่เหนือร่างบอบบาง

กลิ่นกายเธอหอมสะอาดและชวนให้มันเมา เนื้อตัวเธอนุ่มนวล แต่ตึงแน่นชวนกอดรัด ชานนคิดว่าเขากอดจูบเธอได้ทั้งคืนโดยไม่เบื่อ แต่นี่ไม่ใช่เป้าหมายของทั้งคู่

ไม่ว่าเธอเป็นสาวบริสุทธิ์จริงหรือไม่ ชายหนุ่มอยากมั่นใจว่าเธอจะพร้อมสำหรับเขา มือที่ลုပ်ไล่ไหลเลื่อนไปลုပ်คลำทรวงอกหย่อน มันตึงแน่นอวบอัดกว่าที่คาด ดังนั้นเพียงมือเดียวจึงไม่เพียงพอ สองมือของเขาลုပ်ไล่มันพร้อมกับใช้หัวนิ้วโป้งแตะวนที่ยอด ปฏิภานของเธอคือแอ่นผวาตามด้วยถดถอยหนี เขากดน้ำหนักตัวลงไม่ให้เธอหนีไปไหน ปลอบประโลมด้วยคำพูดสลับการขบเม้มลำคอ แล้วหยอกเอ็นทรวงอกคู่สวยเข้าไปเข้ามาจนปลายยอดเล็ก ๆ แข็งขึ้นเหมือนเพชรสีชมพู มันดูน่าลิ้มลองมาก และเขาไม่รีรอที่จะทำมัน

ถ้าเมื่อครู่เขาเกือบจะหลงลืมไปเพราะกลิ่นกายเธอ ตอนนี้เขาก็ลืมตัวโดยสมบูรณ์ เขาไม่รู้เลยว่าแค่ทรวงอกของเธอจะทั้งนุ่มและหอมหวานเช่นนี้ เมื่อข้างหนึ่งถูกรอบครองด้วยปาก เขาจึงเหลือมือว่างพอจะสำรวจลงไปด้านล่าง แค่ปลายนิ้วแตะ เธอก็เริ่มทำตัวแข็งอีกครั้ง แต่เขาไม่สะดวกใช้คำพูดหลอกหลอ จึงใช้ปากทำบางอย่างที่สร้างสรรค์กว่าแทน แล้วใช้จังหวะที่เธอแอ่นร่างขึ้นมาเข้าถึงเป้าหมาย คราวนี้เขารู้ว่าไม่ควรรีบร้อนจึงค่อยๆ ให้เธอชินกับการมีมือของเขาแตะต้องบนส่วนสงวนของเธอ ก่อนจะเพิ่มเป็นลုပ်คลำและรูกืบ

“ไม่!!!” ตลอดมาเธอไม่เคยห้าม แต่ครั้งนี้ไม่แค่ปาก มือของเธอก็เอื้อมลงไปยื้อยุตข้อมือเขาเอาไว้

“ได้สิ”

เขาเจตนากระชับข้างไบหูแล้วขบมันเบาๆ เธอสิ้นเทาไปทั้งตัว แต่ยังไม่วางมือออก เขาจึงเปลี่ยนเป็นเม้มไบหูที่น่าสงสารนั้น ทรมาณจนเธออ่อนแรงต้าน

เพื่อกันไม่ให้เธอขัดขวางอีก ชานนจึงรวบสองมือของเธอขึ้นเหนือหัว แล้วตรึงมันเอาไว้ด้วยมือข้างเดียว ทำเช่นนี้ส่งผลให้อกของเธอแอ่นขึ้นทำท่ายริมนีปากของเขา ชายหนุ่มแต่ละลั้นไปบนปลายยอดพอใจที่เห็นมันลั่นระริก และภูมิใจที่ตนเองดำเนินการสองอย่างได้ในเวลาเดียวกัน

“ไม่...มัน...” เธอกล่าวตะกุกตะกักประโยคที่เขาไม่เข้าใจก่อนจะเงียบไป

ปากของเขาอยู่บนอกเธอ พร้อมกับมือข้างที่ว่างคืบคลานลงไปสำรวจส่วนที่เธอหวงห้ามต่อจากเมื่อครู่ การที่เธอไม่พูด แปลว่าอนุญาตถึงอย่างนั้นชานนก็ไม่ใช้พริกแรงรีบ นิ้วชี้ของเขานำทางเข้าไปก่อนอย่างช้าๆ แล้วก็พบความเป็นไปได้ที่เขาไม่อยากจะ

“คุณยังบริสุทธิ์?”

น้ำเสียงของเขาฟังดูกล่าวหาแม้กระทั่งหูตัวเอง เขาเงยหน้าขึ้นมอง แล้วพบว่าที่เธอเงียบอยู่ในเวลานี้ก็เพราะกำลังกัดริมฝีปากตัวเองอยู่

“อะ...ฉันบอกคุณไปแล้ว”

ใช่ เธอบอกเขาแล้ว แต่เขาลังเลที่จะเชื่อ เพราะแม้จะรู้ เขาก็ยังอดใจสำรวจเส้นทางที่ไม่เคยมีใครเคยผ่านด้วยปลายนิ้วไม่ได้

“เราลืมนึกเกมตอนนี้นี้ก็ได้นะครับ”

ปากเขาบอก แต่ในใจภาวนาให้เธอปฏิเสธคำแนะนำของเขา เพราะถึงจะมีความเป็นสุภาพบุรุษเพียงไหน เขาก็ไม่แน่ใจว่าตอนนี้จะควบคุมตนเองไม่ให้กลายเป็นสัตว์ป่าได้

เวลาผ่านไปไม่กี่วินาที แต่ยาวนานจนเขาแทบทนจะไม่ไหวแล้วอยู่ๆ ชานนก็รู้สึกมากกว่าเห็นว่าเธอส่ายหน้าไปมาแรงๆ

“ไม่ค่ะ ทำมันต่อ”

นั่นเป็นทั้งหมดที่เขาต้องการ ชายหนุ่มเดินหน้าต่ออย่างช้าๆ

เพราะตอนนี้เขารู้แล้วว่ากำลังรับมือกับอะไร ความคาดหวังของสาวบริสุทธิ์ มันเป็นการยิ่งใหญ่ที่ผู้ชายซึ่งมีสามัญสำนึกควรหว่าดผ้ามี่เพียงสวะเท่านั้นที่จะลงมือเพื่อความสุขและความสะใจของตน โดยไม่คำนึงถึงผู้หญิงที่จะจดจำมันตลอดไป ถ้าไม่อยากเป็นเงาที่มีตัวชีวิตของเธอ เขาต้องทำให้ดีที่สุด

นิ้วของเขาอยู่ตรงนั้นอยู่แล้ว เขาใช้มันสร้างเส้นทางของตัวเองจากนิ้วชี้เพิ่มเป็นนิ้วกลาง ขณะที่นิ้วหัวแม่มือปรนนิบัติศูนย์รวมความหฤหรรษ์ด้านบน ปากของเขาปรนเปรอยอดดอกทั้งสองสลับกันไปมา พร้อมกับบยอปลดปล่อยข้อมือเธอเพื่อจะใช้มืออีกข้างฟอนเฟ้นอกข้างที่ว่าง

เมื่อได้รับอิสระ เล็บมือทั้งสิบก็จิกเหนือบ่าของเขา ชายหนุ่มอนุญาตด้วยความเต็มใจ เพราะเขาได้รับสิ่งตอบแทนที่คุ้มค่า ร่างกายเธอตอบรับอย่างซ้าๆ และพร้อมมากพอสำหรับเขา ทว่าชานนยังไม่มีฟันฝ่าเข้าไป เขายกกายสูงขึ้น ดุนดันบดเบียด เสียดสีความแข็งซึ่งเข้ากับคามอ่อนไหว เล็บมือของเธอเพิ่มแรงจิกมากขึ้นเรื่อยๆ ถึงจุดหนึ่ง เขาก็รู้ว่าเธอพร้อม เพราะเขาเองก็ไม่อาจรอต่อไปได้

มือหนึ่งยึดต้นขาของเธอให้แยกห่างกัน ส่วนอีกมือส่งตัวตนเข้าไป แค่เพียงส่วนปลายเขาก็รู้สึกเหมือนไปต่อไม่ได้ แต่นั่นไม่อาจหยุดเขา ชานนฟันฝ่าเข้าไปต่อแล้วถอยออก เข้าและถอย เพิ่มระยะทางเดินหน้าลึกขึ้นเรื่อยๆ เสี่ยงกระชีกดังข้างหู เขาต้องหยุดค้างข่มความต้องการที่จะเดินหน้าให้สุดทางเพื่อปลอบเธอ

“ทนหน่อยนะ” พูดจบเขาก็ตัดสินใจให้เธอเจ็บครั้งเดียวด้วยการฝากฝังกายไปจนสุด

เสียงหวีดร้องด้วยความเจ็บเรียกสติเขากลับมา เขาไม่รู้เลยว่า จะพบเจอความสุขบนทรมานมากมายเท่านี้ ต่อให้รู้ตัวล่วงหน้า เขาก็ไม่คิดว่าเธอจะทั้งปีบรัดและคืบแน่นจนเขาหายใจไม่ออก

“คุณเป็นสาวหวาน เป็นผู้หญิงที่เยี่ยมที่สุด...”

ชายหนุ่มจำไม่ได้ว่าพูดอะไรออกไปบ้าง แต่อย่างน้อยมือของเขา
เขาก็รู้ว่าควรทำอะไร มือหนึ่งคลึงเกล้าหน้าอก ส่วนอีกมือเอื้อมไป
ยังจุดที่เชื่อมประสาน ปลอบประโลมจุดไวส์มัสของเธอ และเพราะ
รู้ว่าคำพูดช่วยอะไรไม่ได้ เขาก็เปลี่ยนเป็นใช้ปากดึงความวามหวาม
จากยอดอกของเธอแทน

เธอเริ่มผ่อนคลายในเวลาเดียวกับที่เขาเริ่มทนไม่ไหว ชานน
ขยับตัวช้าๆ หยั่งเชิง เมื่อเธอไม่ได้แย้ง เขาก็ถอยออกเล็กน้อยก่อนจะ
บิดเบียดกลับเข้าไปใหม่ แต่ร่างกายใหม่สดของเธอแข็งแกร่งต่อ
กิจกรรมที่ไม่คุ้นเคยเกินไป และเขาไม่อาจรอให้เธอพร้อมได้มากกว่า
นี้แล้ว

ชายหนุ่มยึดตัวขึ้นคุกเข่า มือเดียวประคองเอวของเธอขึ้นแล้ว
ส่ายวนสะโพกพร้อมกับเดินหน้าถอยหลัง อีกมือคลึงขยี้มฤตหรรษ์
ของเธออย่างไร้ปราณี ดึงกระชากเธอให้เร้าร้อนทัดเทียมกับเขาโดยไ
ไม่นานเสียงครางด้วยความเจ็บก็เปลี่ยนไป กลายเป็นครวญคราง
เวิ้งวอนขาดหวัง

“คะ...ได้โปรด”

เธอไม่ต้องวอนขอ เขาก็เต็มใจจะมอบให้อยู่แล้ว ชายหนุ่ม
คว้าเอวเธอด้วยสองมือดึงเข้าหาตัวพร้อมกับหยัดกายส่งเป็นจังหวะ
หนักหน่วงและแนบแน่น

“ได้ดี ได้เลย”

หญิงสาวขมุกขมู้นอนขำกาย ใบหน้าส่ายสะบัดเข้ากับการจิ้น
จ้วงของเขา ทรวงอกขาวผ่องขยับไหวในความมืด ชายหนุ่มทาบร่าง
ลงจับจองด้วยริมฝีปาก

ร่างไร้เดียงสาบิตหนีสลับกับแอ่นหยัดทำลายจังหวะของเขา
ชานนรู้ว่าไม่ช้าจะทนไม่ไหว จึงชะลอความเร็วลงจนหยุดนิ่ง เลื่อนมือ
ลงต่ำเพิ่มความพลิกพลิ้วที่ปลายนิ้วมือแทน รอจนได้ยินเสียงคล้ายๆ

อ่อนวอนจากเธออีกรอบค้อมเดินหน้าต่อ แต่เพียงแค่นี้ก็ครั้งเขาก็
ไม่อาจอดกลั้นได้ และเป็นช่วงเวลาเดียวกับที่เธออดรัดเป็นจังหวะ

แสงหลากสีสันทพรพรายได้เปลือกตาของเขา ความสุขสาดซัด
ไปทั่วร่างราวกับไม่มีวันจบสิ้น เขาเกร็งกระตุกก่อนจะหมดแรงพับลง
ไปบนกายเธอ

ก่อนสติจะกลับมาเต็มร้อย ชานนก็ทำในสิ่งที่เขาไม่คิดจะทำ
นั่นคือมอบจุมพิตให้หญิงสาวแปลกหน้า มันไม่ได้ประกอบไปด้วย
ลีลาเร่าร้อน แต่ลึกซึ้งคล้ายๆ กับคนรักมอบให้กัน

มีบางอย่างแผ่วเบาสะกิดใจเขา แต่ชายหนุ่มยังกดรัดเธอแนบ
แน่นเหมือนกลัวใครจะพรากทั้งคู่ออกห่าง เธอตื่นนอนอย่างอ่อนแรง แต่
ไม่ช่วยให้เขาปล่อยเธอไถ่ขึ้น ชานนทำทุกอย่างที่ตนพอใจ ก่อนจะยอม
เลื่อนตัวลงมานอนเคียงข้าง แล้ววังแผ่นหลังบอบบางของเธอให้แนว
สนิทกับอกของเขา

“คุณคงไม่คิดว่าผมจะปิดเกมเพียงแค่นี้หรอกนะ”

ลลนาเข้าใจแล้วว่าทำไมผู้คนถึงถวิลหาการมีสัมพันธ์เช่น
นี้ เริ่มแรกมันอาจเต็มไปด้วยความประดักประเดิด มีหน้าซำยังสร้าง
ความเจ็บปวดไม่น้อย แต่ทั้งหมดก็คุ้มค่าในตอนท้าย ความรู้สึก
ซาบซ่านเหมือนไฟฟ้าสถิตยังตราตรึงอยู่ภายใต้ผิวเนื้อของเธอ

หญิงสาวไม่เพียงสาขนาดไม่รู้ว่าประสบการณ์ดีๆ ที่เธอได้รับ
ครั้งนี้จะแตกต่างออกไปหากครั้งแรกของเธอเกิดขึ้นกับชายคนอื่น
ครั้งนี้มันพิเศษก็เพราะความเชี่ยวชาญของผู้ชายที่กำลังกดรัดเธออยู่
ทางด้านหลัง

ครู่ก่อนเขาชี้แจงถึงสิ่งที่กำลังดำเนินอยู่ด้วยถ้อยคำสุภาพ แต่
น้ำเสียงปราศจากช่องให้โต้แย้ง แล้วเธอก็เห็นด้วยกับเขา เกมยังไม่จบ
เธอไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานแค่ไหน แต่น่าจะล่วงจากหัวค่ำเป็น

ดึกตื่นแล้ว เหงื่อที่พรุ่งเพราะกิจกรรมก่อนหน้าหมดแรงสร้างความ
เย็นให้ผิว เธอกำลังนึกว่าตนเองมีโชคที่เขากะกอดเอาไว้ ความอบอุ่น
ก็ละลายไปดื้อๆ

ต่อให้ต้องการ ลลนาก็ไม่อาจเอื้อมมือไปยื้อ ได้แต่ทอดสายตาดู
มองเขาจากเตียงตรงไปเข้าห้องน้ำ ร่างสูงของเขาไม่ได้ผอมอย่างที่
เธอคิด ปลายนิ้วของเธอยังจำตอนแตะต้องกล้ามเนื้อดงามของเขา
ได้เป็นอย่างดี แต่ถึงจะตัวสูงล้ำสัน ท่าเดินของเขาก็ปราดเปรียว
คล่องแคล่วไม่ต่างกับการเคลื่อนไหวของสัตว์นักล่า ดังนั้นเขาย่อมไม่
เห็นอายุสักนิดกับการเปิดเผยเรือนกายเปล่าเปลือยทุกสัดส่วนให้เธอ
ได้มอง

ร่างของลลนาลิ้นเทาขมุกขมูยถึงช่วงที่รับเขาเข้ามาในเรือนกาย
สิ่งนั้นช่างร้อนลวกแผดเผาเธอจากภายในไปยังภายนอก ผิวของเธอ
แน่นตึงขึ้นเพียงแค่ทบทวนทุกสิ่ง

เธอไม่แน่ใจว่าจะจดจำเรื่องราวได้หมด เนื่องจากมีบางช่วงบาง
ตอนเธอแทบจะขาดใจตายเพราะความสุข แต่มีอย่างหนึ่งที่เธอจำได้
แม่นยำ คือนาทีที่เขาชะงักร่างอยู่เหนือตัวเธอและกำลังจะเข้ามา
ครอบครอง วินาทีนั้นเธอพบว่าตนกำลังกลัวอย่างมาก

ต่อให้เคลิบเคลิ้มกับการปลุกเร้าของเขา ส่วนลึกก็ยังเตือนว่าตน
กำลังจะสูญเสียพรหมจรรย์ที่ไม่อาจเรียกคืนภายหลัง แต่เธอยังฝืนนั่ง
รับทุกสิ่งที่เขาจะมอบให้ ต่อจากนั้นความเจ็บปวดก็ทำเธอพรวดเด้ง
ก่อนความสุขจะทำให้ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นดับภาพฝันอันร้ายใจ

เสียงน้ำไหลเตือนเธอให้รู้ว่าตัวเธอเองก็ต้องจัดการร่างกายให้
สะอาดเช่นกัน แต่การลุกขึ้นจากใต้ผ้าห่มไม่ใช่เรื่องง่าย การเปลือย
กายเวลาอารมณ์เตลิดเป็นเรื่องแตกต่างจากเวลาที่เธอมีสติเต็มที่ ตาม
มาด้วยปฏิกิริยาดั้งเดิมของเธอนั่นคือหนี แต่เสื้อผ้าของเธอหายไปไหน
ก็สุดรู้

หญิงสาวเหลียวซ้ายแลขวา ใคร่ครวญว่าการห่อตัวด้วยผ้าห่มแล้วเดินไปหาห้องน้ำอีกห้องที่คงมีในเรือนพักใหญ่โตนี้เป็นเรื่องสมควรหรือไม่ แล้วก็ทดสอบด้วยการเคลื่อนตัวลงมาก่อนจะพบว่าอุปสรรคคือร่างกายของเธอเอง

“จะรีบไปไหนหรือครับที่รัก”

การสะดุ้งเพราะเสียงของเขาทำให้เธอยิ่งเจ็บแปลบในส่วนเร้นลับมากขึ้น เธออุทานเพราะมัน ก่อนจะอุทานซ้ำเมื่อแขนกำยำของเขารวบรวมเธอให้กลับลงไปนอนบนเตียง

“ให้ผมดูแลคุณดีกว่า”

ถึงห้องจะสลัวด้วยไฟหรี่ แต่ลลนาก็มองเห็นแววยั่วยิ้มในดวงตาของเขา ทว่าเพิ่งสังเกตอย่างล่าช้าว่าเขามีผ้าขนหนูผืนเล็กอยู่ในมือ และอาศัยจังหวะที่เธอกำลังสงสัยใช้มือข้างที่ว่างพยายามเกาะห่อผ้าห่มที่พันตัวเธอออก สัญชาติญาณทำให้เธอยึดผ้าไว้แน่น

“มีอะไรที่เราต้องเขินอายกันอีกหรือครับ”

จริงของเขา มีส่วนใดบ้างของเธอที่เขาไม่ได้สำรวจด้วยสองมือที่สำคัญพຽນนี้ทั้งคู่อีกจะแยกย้ายไปใช้ชีวิตของตนคนละทาง ลลนาค่อนข้างมั่นใจว่าตลอดชีวิตที่เหลือของเธอจะไม่มีวันเจอหน้าเขาอีกแล้วจะอายุทำไมกับคนแปลกหน้า ดังนั้นหญิงสาวจึงปล่อยมือให้เขาจัดการเธอตามใจชอบ ซึ่งก็ได้แก่การดูแลให้ร่างกายเธอสบายขึ้น

ผ้าผืนนั้นอุ่นร้อนพอเหมาะ เขาประคบบนลงบนส่วนที่ต้องการโดยตรง ถึงจะทำใจไว้แล้วเธอก็อดสะดุ้งนิดๆ ไม่ได้ เขาปลอบโยนแผ่วเบาด้วยเสียงทุ้มลึก เหมือนปลอบโยนสัตว์ตัวน้อยไม่ให้ตื่นกลัวก่อนจะขยับเช็ดความเหนอะหนะออกจากร่างของเธอ จังหวะที่เขายกผ้าขึ้น ลลนาก็เลิบบเห็นคราบเปื้อนสีแดงบนนั้น

“เสียตายไหมครับ”

เขาไม่ระบุนายละเอียดของคำถาม แต่เธอเข้าใจ หลังจากผ่าน

ความเร่าร้อนกลับสู่สติเต็มร้อย เขาอยากรู้ว่าตอนนี้เธอเสียชีวิต
พรหมจรรย์ที่ใครคนแปลกหน้าไปหรือไม่

“ไม่ค่ะ มันคุ้มค่า”

แวบหนึ่งลลนาเห็นแวตั้นตะลึงในดวงหน้าหล่อเหลาของเขา
แต่เพียงเสี้ยววินาทีที่เธอกะพริบตามันก็หายไปจนเธอคิดว่าตัวเอง
ตาฝาด มุมปากของเขายิ้มกริมขณะก้มลงทำท่าจะพูดแทบชิดปากเธอ
และต่อให้ใบหน้าร้อนผ่าว หญิงสาวก็บังคับตัวเองไม่ให้เอนหน้า อย่าง
ที่เขาบอก ไม่มีอะไรที่ทั้งคู่ต้องเขินอายกันอีกแล้ว ดังนั้นจึงสบตาสีดำ
ลุ่มลึกอย่างใกล้ชิดระหว่างรับฟังสิ่งที่ส่งผลให้ใจเต้นแรง

“ขอบคุณครับ ก่อนจะจบคืนนี้ ผมจะทำให้คุ้มค่าขึ้นไปอีก”

เสียงน้ำจากฝักบัวไหลมาครู่ใหญ่แล้ว หากผ่านไปอีกห้า
นาที่เธอยังไม่ออกมา ชานนตั้งใจว่าจะเอาตัวเข้าไปอยู่ใต้สายน้ำร่วม
กับเธอ เพียงแต่นั้นอาจทำให้จุดประสงค์ที่จะให้เธอผ่อนคลายร่างกาย
ชั่วคราวเสียไป

การที่เขาดูแลเธอก่อนหน้าไม่ใช่เพื่อตัวเธอ แต่เพื่อความต้องการ
ของตัวเอง ถึงจะต้องการมากแค่ไหน เขาคงไม่ฝืนดำเนินเกมต่อ
ขณะร่างกายเธอไม่พร้อม จึงเช็ดตัวให้เธอ ดูแลเธอและยอมปล่อยให้
เธอได้ทำธุระส่วนตัว และเวลานี้ก็ปล่อยให้เธออาบน้ำชำระร่างกาย
ตามลำพังอย่างไม่เร่งรีบ ในขณะที่เขานั่งกระสับกระส่ายร้อนผ่าวด้วย
ความต้องการตัวเธอมากขึ้นเรื่อยๆ

เป็นมาตรฐานสำหรับสถานที่พักผ่อนที่จะไม่มีนาฬิกาแขวนผนัง
บนข้างฝา ชานนตรวจเวลาผ่านโทรศัพท์มือถือ พบว่าเข้าสู่สามทุ่มไป
หลายนาที่ ผ่านจากตอนเธอก้าวเข้ามาในบ้านพักหลังนี้สองชั่วโมง
เวลาผ่านไปไวจนไม่น่าเชื่อ ไวจนเขากลัวว่าคืนนี้จะไม่เพียงพอในการ
เล่นเกม

ขณะร่างสูงกำลังจะขยับไปทางประตู เสียงน้ำจากฝักบัวก็หยุดลง ไม่กี่นาทีร่างเล็กที่ห่อหุ้มด้วยเสื้อคลุมอาบน้ำกับผ้าเช็ดตัวขาวเหมือนแมวน้อยขนฟูก็เดินมาหยุดยืนอย่างลังเลตรงหน้าเขา เส้นผมยาวยังเปียกชุ่ม เธอยกชายผ้าเช็ดผมอย่างเก๋ๆ กังๆ เหมือนไม่รู้ว่าตนควรทำตัวอย่างใดในสถานการณ์เช่นนี้ แต่เขารู้ดี

“ยืนอยู่ตรงนั้น คุณอาจจะหนาวจนไม่สบายก็ได้นะ”

เขาไม่แค่ออกความเห็น ยังรัดเอวเธอรั้งให้ร่างเล็กเซถลามายู่บนตักตัวเอง ซึ่งคงทำได้ยากหากเธอมีกลไกป้องกันตัวที่ดีกว่านี้ แต่อย่างที่เขาสังเกต เธอไม่มี คงเหมือนกับลูกสัตว์แรกเห็นโลกที่รู้จักเพียงถอยหนี ทว่าปราศจากความสามารถจะป้องกันตัว แล้วเขาก็เหมือนเสื้อร้ายที่ปล่อยเหยื่อไม่เป็น

“คะ...คุณ จะทำอะไรเธอคะ”

ดวงตากลมโตเบิกกว้าง กิ่งตระหนกกิ่งสงสัย เขายิ้มใส่มันแล้วคิดว่าจะเปลี่ยนแววตาของเธอเป็นพรั่มด้วยแรงพิศวาสอย่างไร

“ผมจะทำอะไรนะเธอ จะดูแลคุณไงครับ”

ชายหนุ่มไม่รอให้เธออนุญาต ขวยชายผ้าอีกด้านช่วยเช็ดผมเธออย่างชะมัดเขม้น เวลาผ่านไปไวทุกนาที และเขามีหลายสิ่งหลายอย่างที่อยากจะทำกับร่างกายนี้

“เราตกลงกันแล้วไม่ใช่เธอว่าจะเล่นเกม ‘ไม่ถามชื่อ ไม่ผูกมัด’ กันต่อ”

“ใช่ค่ะ เราจะเล่นต่อ” ตอนนี้แววตาเธอเหลือเพียงความสับสนงุนงงเพียงอย่างเดียว

“แล้วนี่มันอะไรกันครับ”

สิ่งที่เขาถามถึงคือสายคาดเอวชุดคลุมอาบน้ำที่เธอผูกปมอย่างแน่นหนา แต่เพราะไม่ใช่เงื่อนตาย เพียงกระตุกอย่างถูกต้องไม่กี่ครั้งมันก็หลุดออก และพาให้อंकุสวยเผยพันตัวเสื้อ เช่นเคยที่ยอดอกสี

เซอร์รีทำเขาน้ำลายสอ โดยเฉพาะเมื่อมีน้อยอุ่นววยปิดบังมันจาก
สายตาของเขา

“ไม่เอาน้ำสวน้อย อย่าปิดโอกาสผมจากการได้มองคุณ”

ซานนิงงหยอกล้อกึ่งปลอบประโลมขณะผลักร่างของเธอให้นอน
ลงบนเตียง แล้วดึงชุดคลุมอาบนํ้าไว้ประโยชน์ขว้างทิ้งไปไกลๆ

เมื่อปราศจากสิ่งปกคลุม ร่างเล็กก็นอนนิ่งแข็งทื่อ แขนข้างหนึ่ง
ยกขึ้นเหนืออก ส่วนมืออีกข้างกางลงปิดด้านล่าง เขาหัวเราะในลำคอ
เพราะความพยายามที่เปล่าประโยชน์นั้น ต่อให้เธอยกต้นขาข้างหนึ่ง
ขึ้นก็บดบังการมองเห็นของเขาไม่ได้ เพียงแต่เขาต้องการเห็นมาก
กว่านี้

ด้วยความว่องไว เขาจับข้อเท้าเล็กทั้งสองข้าง ดึงร่างเธอมาใกล้
ขอบเตียงให้ขาสองข้างห้อยลงมา เธอตกใจกับความรวดเร็วจนลิ้ม
ตื่นรน ปลอ่ยให้เขาจัดการต่อไป มือของซานนิงงจับหัวเข่ามนข้างหนึ่ง
และตามด้วยอีกข้าง เสี่ยงประทุ้งอีกอีกตามมาดั่งคาด

ชายหนุ่มแทรกกายลงไปขวางต้นขาแล้วเอื้อมไปดึงมือที่ขวาง
ทางอยู่ออก เสี่ยงทุ่มบอกเธอว่าอย่ากลัว บอกว่ามีความสนุกรออยู่
ขณะเดียวกันก็เตือนตัวเองให้ไปอย่างช้าๆ เพราะเขาพลาดบางอย่าง
ไปแล้วเนื่องจากความรีบร้อนตอนหัวค่ำ และเวลานี้เขาจะสำรวจอย่าง
ถี่ถ้วนเพื่อชดเชยให้ตัวเอง

เขาเสียดสีแก้มกับปลายคางของตนที่เริ่มมีตอหนวดผุดขึ้นกับ
ต้นขาขาวผ่อง ผิวของเธอยังขึ้นยืนอยู่เลย แต่เขาพร้อมจะทำให้มัน
ร้อนอย่างรวดเร็ว

กลิ่นสบู่ที่เธอใช้เป็นของรีสอร์ต มันเป็นกลิ่นเดียวกับที่เขาใช้
ชำระกายของตนเองก่อนหน้านี้ แต่เมื่ออยู่บนผิวเธอมันให้กลิ่นที่ต่าง
ต่างออกไปจากบนตัวเขา กลิ่นที่เป็นผู้หญิง กลิ่นที่ทำให้ลำคอเขาแห้ง
ผากขณะที่ในปากน้ำลายสอเพราะความต้องการลิ้มรสทุกจุดที่ส่งกลิ่น

หอมอ่อนหวานแบบสตรีเพศ

เมื่อลื่นของเขาแตะโคนผิวนุ่ม ท่อนขาของเธอก็เบียดเข้าหากัน เขาต้องใช้สองมือเพื่อแยกมันออกจากกัน แล้วลากลื่นตัวดลื่นๆ สลับกับขมเฝื่อนนิดๆ เบาๆ รุกคืบเข้าหาเป้าหมาย ซึ่งก็คือกอดปากชิดเนื้เนื้อ ฟังเสียงละล่ำละลักห้ามปรามระหว่างเลี่ยมลิ้มว่าเธอยอดเยี่ยมดังที่เขาคิดหรือไม่

ไม่ รสชาติของเธอดีกว่าที่เขาคาดการณ์ ชานนถึงกับครางพร่ำกับการตื่นตัวอย่างรุนแรงของร่างกายตนเอง แต่ขณะเดียวกันเขาก็ไม่อาจบรุกรุกโดยไม่ได้ชิมเธออย่างเต็มที่มาก่อน ลื่นของเขาสอดลึก ลิ้มรสอย่างถ้วนทั่ว สัมผัสการบีบเกร็งของเธอด้วยปาก

เสียงครางกระซิกดังขึ้นเหนือหัว เธอแอ่นกระดูกและพยายามจะถอยหนี เขารั้งตัวเธอกลับมาแล้วทรมานเธอต่ออย่างไร้ความปรานีถึงขั้นใช้สองมือยกสะโพกของเธอขึ้นขณะปรนเปรอเธอจนสุดขอบดวงดาวพร้อมเสียงครางยาว แต่เขาไม่หยุดจนเธอต้องหวิดร้องซ้ำไปซ้ำมา

ตอนเขายืดตัวขึ้นมอง ร่างเล็กนอนอ่อนระทวยเหมือนเครื่องบรรณาการชั้นดี แก่นกายของเขาแข็งชันจนกระดูกไปมา รำร้องเข้าไปฝากฝัง

ความต้องการช่างท่วมท้นจนเขาเกือบจะลืมระวัง อาศัยยอนุสติส่วนสุดท้ายเท่านั้นที่ทำให้เขาคว้าถุงยางอนามัยมาป้องกันตัว สติสัมปชัญญะเธอยังไม่กลับมาเต็มร้อยเลยตอนเขาโถมกายจะเข้าไปคลุกเคล้า แต่ก็มากพอจะพลิกกายหนี

การเคลื่อนไหวอย่างอ่อนเปลี้ยกลับกระตุ้นสัญชาตญาณการล่า นานาที่นี้ชายหนุ่มลืมไปเลยว่าตนเองไม่ใช่สัตว์ป่า มือสองข้างคว้าจับเธอจากทางด้านหลัง คว่ำร่างบางให้ถอยกลับมา การเคลื่อนไหวบุบปับเร่งร้อนส่งผลให้เธอเสียหลักหน้าคว่ำลงกับพุง และเพราะเขายังไม่ก้าว

ขึ้นไปอยู่บนเตียง สะโพกของเธอยังอยู่ในตำแหน่งที่ต้องการ
ซานนไม่รู้ว่าเธอพร้อมหรือไม่ แต่เขารอมากกว่านี้ไม่ได้ มือหนึ่ง
ของเขายังตรึงเธอเอาไว้ ส่วนอีกมือแยกแถมต้นขา ก่อนจะส่งตัว
เข้าไปในช่องทางอุ่นร้อน เธอชุ่มชื้นเพราะการกระทำของเขาก่อนหน้า
นี้ แต่ยังไม่เต็มแน่นจนเขาแทบจะเดินหน้าต่อไปไม่ได้ เหวของเขาส่ายวน
ขณะดันไปข้างหน้า ผิงเข้าไปในกายเธอจนหมดสิ้นอย่างรวดเร็ว

การได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันช่วยเพิ่มสติให้เขาเล็กน้อย ชาย
หนุ่มมองลงไปเห็นร่างบางนอนหมอบสั่นระริก เขารู้ว่ามันเร็วเกินไป
สำหรับเธอ แต่เขาแก้ไขเรื่องนี้ไม่ได้ เขาถึงกับขยับโยกอีกสองสามครั้ง
ด้วยซ้ำ จนเธอเลื่อนตัวไปข้างหน้า สร้างพื้นที่ให้เขาคลานขึ้นไปคุกเข่า
ด้านหลังเธอได้

ร่างสูงทาบทับตัวเธอ แขนข้างหนึ่งคร่อมขนาบ มือใหญ่เอื้อม
ลอดเข้าไปเคล้าคลึงอกรอบขณะที่ด้านล่างขยับเข้าออกหยังแข็ง เธอ
นั่งเฝ้ารับการกระทำของเขายู่ครู่หนึ่งก่อนจะครางกระซิก ซานนเพิ่ม
จังหวะให้เร็วขึ้นก่อนเลือดจะสูบฉีดจนเขาหมดความยับยั้งชั่งใจ ปาก
ของเขากดลงไปบนปากเธอ ฟันขบกัดผิวเนื้อนุ่ม

“อ๊า!!! เจ็บ” เสียงร้องของเธอหยุดเขาได้แค่ชั่วคราวเท่านั้น

ซานนขบฟันตัวเองแทน แต่ไม่หยุดที่จะเคลื่อนไหวด้วยการขยับ
อย่างช้าๆ เธอก็เปลี่ยนมานั่งชันตัก แขนแผ่นหลังของเธอเข้ากับ
แผ่นอกเขา แยกต้นขาขามให้อยู่บนตัก แขนแข็งแรงยกเอวเล็กขึ้น
และลง ขึ้นและลง

เธอเหมือนตุ๊กตาที่ไร้การต่อต้านให้เขาควบคุมตามใจชอบ แต่
ชายหนุ่มก็ทุ่มสติทั้งหมดดูแลให้เธอไปถึงจุดเดียวกับเขาด้วย เมื่อใกล้
จะหมดความอดกลั้นเขาก็หยุดยกตัวเธอ โอบเหนืออกไว้แน่น ปล่อยให้
นั่งนิ่งแล้วเลื่อนมือไปยังจุดที่สอดประสาน เคล้าคลึงและบดขยี้จนเธอ
หวีดร้องด้วยความทฤหรรษ์ การบีบรัดรุนแรงแทบจะกระชากเขาถึง

ฝั่งฝัน แต่แค่นี้ยังไม่เพียงพอ

เขาคดร่างเธอลงหมอบอีกรอบ คราวนี้เขาปราศจากลีลาใดๆ มีแต่การบุกตะลุยเยี่ยงสัตว์ป่าเท่านั้น เลือดร้อนลามเลียไปทั่วร่างขณะเขาตรึงเธอเอาไว้รับการควบจับ หูไม่ได้ยิน ตามองไม่เห็น เหลือเพียงร่างที่โจนจ้วงไม่หยุด ก่อนจะเกร็งกระตุกรุนแรงและหมดพลังพับกายลงไปท่ามกลางแสงสีขาวได้เปลือกตา

ลมหายใจของชานนกลับมาเป็นปกติซ้ำๆ เช่นเดียวกับสติ เขารู้ตัวว่าอาจทำให้เธอหายใจไม่ออก จึงพลิกกายลงนอนตะแคงโดยรั้งร่างเธอมาด้วย เสียงเธอมึนจำประท้วงอย่างอ่อนล้า เขาไม่มีแรงแม้แต่จะบอกว่าเขายังไม่อาจรั้งเธอได้ในเวลานี้ ถ้ามีแรงเหลือเขาอยากจะหัวเราะเยาะตัวเองมากกว่าที่คิดจะเดินหน้าต่ออีกทั้งที่เสร็จสิ้นไปไม่นาน

หากจะโทษก็ต้องโทษเธอ ชานนไม่เคยเจอผู้หญิงคนไหนที่มีผลต่อเขาเช่นนี้มาก่อน ต่อให้ย้อนไปเมื่อครั้งเป็นวัยรุ่น เขาก็ไม่เลือดพล่านระอุจนแทบจะลืมหูลืมตายแบบนี้เลย

ชายหนุ่มปลอบตัวเองว่าคงเป็นเพราะสัมผัสแปลกประหลาดสดใหม่นี้ล่อลวงให้เขาหลงมึนเมา ก่อนปล่อยให้ตัวเองหลับไหลเขาจึงตั้งใจว่าจะทบทวนมันซ้ำๆ ให้สมกับเป็นเกมร้อนที่เขาจะลองเล่นเพียงครั้งเดียวในชีวิต

3

เปลี่ยนกฎ เปลี่ยนเกม

แสงเข้าผ่านไปเปลี่ยนเป็นยามสาย ลลนารู้ว่าเธอควรไปได้แล้ว แต่ยังไม่อาจจากไป ยังอ้อยอิ่งอาบน้ำอุ่นอยู่ในอ่างอาบน้ำกลางแจ้ง ฟังเสียงนกร้องและมองดูท้องฟ้ากับทะเลที่อยู่ไม่ไกล รีสอร์ทพันพนาสมกับเป็นบ้านพักตากอากาศราคาแพงติดอันดับต้นๆ ของเมืองไทย ไม่เพียงอยู่ติดชายทะเลสีคราม ยังอยู่บนภูเขา การออกแบบภูมิทัศน์อย่างชาญฉลาดทำให้แขกในเรือนพักทุกหลังเห็นความงามของท้องทะเลภูเก็ตได้ครบถ้วนตลอดทั้งวันและทั้งคืน

ทว่าวิวเชิงเขาติดกับผืนน้ำสีครามและท้องฟ้ากว้างสีน้ำเงินสดใสไม่ได้ดึงดูดลลนาเอาไว้ แต่เป็นผู้ชายที่คลอเคลียไม่ห่างตลอดคืน จวบจนเช้านี้ ที่เหนียวรั้งเธอเอาไว้ด้วยความเต็มใจ แค่คิดถึง ร่างสูงก็ก้าวลงมาร่วมอ่าง ยกตัวเธอขึ้นตักแล้วอาบน้ำให้เจียบๆ

หญิงสาวเอนหลังฟังแผ่นอกเขาอย่างเป็นธรรมชาติ หมดสิ้นความเก้อเขิน เหลือเพียงความสนิทสนม ผ่านหนึ่งคืนกับเกมสุดเร้าร้อน เธออาจยังไม่รู้ชื่อของเขา แต่ร่างกายของเธอคุ้นชินกับกายเขาเป็นอย่างดี รู้ถึงทุกอากัปกริยาและการสื่อสารด้วยสัมผัส

ดังนั้นไม่ต้องอาศัยคำพูด แค่การรูดนุ่นที่สะโพก ลลนาก็รู้ว่าเขากำลังตื่นตัวเพราะเธอ ซึ่งนั่นรวมถึงมือของเขาที่นวดคลึงทรวงอก

นิ้วเรียวยาวที่ทำบางสิ่งกับยอดดอกทำให้เธอแทบลืมหายใจ เช่นเดียวกับริมฝีปากที่ไม่แค้จูบ แต่ยังขบเม้มลำคอและลาดไหล่

เขาทำราวกับเหตุการณ์หลายๆ ครั้งเมื่อคืนไม่อาจเติมเต็มความกระหายของเขาได้ มีสามหรืออาจจะสี่ครั้งที่เขาหมดเรี่ยวแรงนอนกอดกายเธอ แต่เธอหมดเรี่ยวแรงเพราะเขามากมายเกินกว่าจะนับ มากเสียจนเธอรำวระบมไปหมด แต่นึกถึงการเดินทางกลับบ้าน ต้นขาและบางส่วนของเธอก็กรีดเสียวประทั่วแล้ว

“พอเถอะค่ะ ฉันไม่ไหวแล้ว” เสียงของเธออ่อนล้าแม้กับหูตัวเอง แต่ด้วยเหตุผลที่เข้าใจได้

ลลนาจำได้เลือนรางว่าเคยพูดเช่นนี้หลายครั้งในคืนที่ผ่านมา แต่เขาไม่ฟังสักนิด ไม่แน่ใจว่าคราวนี้เขาจะสนใจคำทักท้วงของเธอบ้างหรือไม่

“ก็ได้สาวน้อย ผมจะให้คุณพักแล้วเติมเรี่ยวแรงกลับมาก่อน”

เธอกะพริบตาถี่ๆ นึกสงสัยว่าเขาหมายความว่าอย่างไร แต่ชายหนุ่มไม่เปิดโอกาสให้ถาม เขาลุกขึ้นจากอ่างอาบน้ำ ให้เวลาเธอพักผ่อนตามที่เขابอก แต่ไม่ก่อนที่จะขบกัดไหล่เธอทิ้งรอยจางๆ เพื่อแสดงความเป็นเจ้าของอีกครั้ง มันเบาบางขนาดหายไปอย่างรวดเร็วกว่ารอยแดงกำบนใบหน้าของเธอเสียอีก แต่มันก็เหมือนร่องรอยที่มองไม่เห็นทั่วตัวเธอที่จะฝังลึกไปอีกนานตราบนานาน

ลลนาอาบน้ำอุ่นอยู่นานจนร่างกายฟื้นคืนบางส่วน ช่วงเวลาอยู่ตามลำพังช่างสงบเงียบ ช่วยให้เธอได้ตรึกตรองประโยคเมื่อครู่ของเขา ซึ่งดูเหมือนจะไม่ใช่อัตถกถลนในเกมส์ของทั้งคู่ หนึ่งคืนผ่านไปแล้ว ถึงจะไม่พร้อมจากไปทันที เธอก็เคารพในกติกาที่ตนเองตั้ง

“ถ้าไม่ลุกขึ้นไปกินอาหาร แรงของคุณจะไม่กลับมาแน่ครับ” เสียงกัวหัวเราะเตือนให้เธอรู้ว่านี่เหมือนจมน้ำความคิดอยู่นาน

ร่างของเขาถูกปกปิดด้วยเสื้อคลุมอาบน้ำ เธอเริ่มระแวงว่าเขา

บอกเป็นนัยๆ หรือไม่ว่าเปลี่ยนใจอยากส่งเธอออกนอกบ้านพักของเขา โดยเร็วแล้ว ลลนาขยับลุกอย่างเก้กัง เขาตัดปัญหาด้วยการอุ้มเธอขึ้น ช่วยเช็ดตัว และสวมเสื้อคลุมอีกตัวให้ ก่อนจะจูงมือเธอไปยังห้องนั่งเล่นด้านนอกให้เห็นว่าอาหารของเธอพร้อมรออยู่แล้ว

หญิงสาวหันกลับไปมองเจ้าของเรือนพัก เข้าใจแล้วว่านี่คงเป็นเหตุผลที่เขาใส่เสื้อคลุม เธอนึกดีใจโดยไม่ทราบสาเหตุที่พนักงานบริการไม่มีโอกาสเห็นร่างเปลือยดงามของเขาเช่นเธอ

รีสอร์ทราคาแพงเช่นนี้ย่อมมีบริการอาหารสืบทอดอย่างทั้งไทยจีน ฝรั่งเศสถึงบ้านพัก แต่ก็มีค่าบริการแพงไม่น้อย หนึ่งมื้อแพงกว่าค่าแรงรายวันเสียอีก ลลนาไม่สงสัยว่าเขาจะไม่มีปัญหาจ่ายค่าบริการเพื่อความพึงพอใจของเธอ แต่สงสัยว่าเหตุใดเขาถึงใส่ใจผู้หญิงแปลกหน้าเช่นเธอขนาดนี้

ทว่าเธอไม่เสียเวลาถามไฉน เพราะไม่อยากขัดความรุ่มร่ามในการกินอาหารเข้าอร่อยๆ กับอาหารตาที่เธอรู้ว่าอร่อยกว่าอาหารพวกนี้หลายเท่า เขาเองก็กินเจียบๆ เช่นกัน ความเร็วของมือเขาส่งผลให้หญิงสาวอดหัวเราะด้วยความขบขันไม่ได้

“ทำอะไร คุณนะแหละที่ทำผมหมดแรง” เขาเฝ้ายิ้มๆ ทำแก้มของเธอร้อนผ่าวเพราะตลอดคืนเขาใช้เรียวแรงไปกับเธอ

หญิงสาวฉลาดพอที่จะไม่ทำให้ตนเองเงินอายุไปมากกว่านี้ด้วยการก้มหน้ากินอาหาร พลังไตร่ตรองว่าจะออกจากที่นี่ได้อย่างไร เสื้อผ้าของเธอไม่อยู่ในสภาพสมควรให้ใครเห็น ลลนาตั้งใจว่าหลังกินข้าวเสร็จจะขอเสื้อยัดจากเขาสักตัวเพื่อสวมเดินทางกลับ แต่ก่อนหน้านั้นเธอเปิดการทำงานของโทรศัพท์มือถือก่อน

มีข้อความจากระบบเครือข่ายโทรศัพท์เคลื่อนที่แจ้งว่าลลนาติดต่อเข้ามาหลายครั้ง หัวใจเธอเต้นด้วยความคาดหวัง กำลังจะกดโทร. กลับไปหา มารดา โทรศัพท์ก็แจ้งเตือนว่ามีข้อความเสี่ยงถูกส่งมา

เมื่อเข้านี้ เธอรีบเปิดฟังผ่านลำโพงจนลืมไปว่าตนเองไม่ได้อยู่ตามลำพัง

“นั่งเดี๋ยวละ!!”

นี่ไม่ควรเป็นประโยคที่มารดาทักทายลูกสาวที่หายตัวไปทั้งคืน ลลนาตกใจตัวแข็ง ปล่อยถ้อยคำร้ายๆ ของลีลาให้ดำเนินต่อไป

“คิดจะยั่วผู้ชายของฉันหรือ รุนไม่ได้กินไม่เลือกอย่างที่เกิดคิดนะ เขาบอกฉันหมดแล้วว่าแกนนำด้านตามเขาไปถึงโลกชั้นที่เขาจะเตรียมถ่ายแบบ พอยั่วเขาไม่ติดก็หาว่าเขาจะข่มขืน บอกให้ยามทำร้ายเขา แกนี่มันตอแหลจริงๆ แน่จริงแกไปแจ้งความเลย ฉันจะให้รุนแจ้งความกลับว่าแกหมิ่นประมาทแจ้งความเท็จ แล้วไม่ต้องมาเหยียบบ้านฉันแล้วนะ บ้านฉันไม่ต้องรับกะหรืออย่างแก”

ถ้อยคำหยาบคายไม่ทำให้เธอเจ็บเท่าการไม่เชื่อใจ ลลนาไม่รู้ว่า รุนพูดเช่นไรถึงทำให้มารดาของเธอเชื่อเขาทุกอย่าง มองลูกตัวเองในแง่ร้ายเสียยิ่งกว่าคนแปลกหน้า

เธอกดปิดเมื่อระบบถามว่าต้องการฟังซ้ำหรือไม่ มือสั่นแทบจะปล่อยโทรศัพท์หลุดมือหากไม่มีมือที่มั่นคงมาประคอง เมื่อเงยหน้าสบตาเขา ลลนาก็อยากจะตายเพื่อหนีจากความอับอาย

“คนชื่อรุนคือผู้ชายคนเมื่อวานใช่ไหมครับ”

“คะ เขาเป็น...” ลลนาพูดไม่ออกจริงๆ ว่าคนที่เขาถามถึงเป็นชายคนรักของแม่ และผู้หญิงที่ด่าเธอสาหัสเสียทีเสียเป็นคนที่ทำให้กำเนิดเธอมา

“ถ้าคุณจะทำเรื่องผู้ชายคนนั้น ผมจะเป็นพยานให้ว่าเขาพยายามปลุกปล้ำคุณ ที่จริงคุณสามารถฟ้องร้องคนที่โทร. มาด้วยข้อหาหมิ่นประมาทก็ยังได้”

ฟ้องร้องแม่ตัวเองนะหรือ ลลนาส่ายหน้าทันที ลีลาอาจไม่ใช่แม่ตัวอย่าง แต่เธอไม่ใช่ลูกอกตัญญู และนี่เป็นเหตุผลที่เธอไม่เอาเรื่อง

วรุณตั้งแต่เมื่อวาน เพราะมารดาของเธอคงโดดปกป้องเขาอย่างเต็มที่ สุดท้ายไม่ว่าผลจะเป็นอย่างไร เยื่อใยบางๆ ที่เหลืออยู่ของสองแม่ลูกก็คงขาดจากกัน

“ผมไม่เข้าใจว่าทำไมคุณถึงยอมปล่อยให้สวระอย่างนั้นรอดตัว”

“เขาจะเป็นยังไงฉันก็ไม่สนหรอกค่ะ แต่เธอคนนั้น ฉันหมายถึงผู้หญิงคนที่โทร. มาสำคัญกับฉันมาก”

เธอไม่มีทางพูดว่าแม่เห็นค่าผู้รักมากกว่าลูกตัวเอง ซึ่งเธอคิดตรงกันข้าม แม่มีค่ากว่าทุกคนบนโลกใบนี้ เพราะเป็นคนเดียวที่เธออยากหันไปพึ่งพาเวลามีปัญหา แม้จะรู้ว่าต้องถูกผลักไส ต่อให้ถูกทำร้ายจิตใจ ลีลาก็ยังเป็นคนทีลลนาอยากปกป้องอยู่ดี

“ฉันแค้นผู้หญิงคนนี้”

ทุกวันนี้ลลนาอาจไม่สนว่าลีลาจะควงผู้ชายคนไหน จะกินอยู่อย่างไร แต่เธอสนใจหากจะทำให้แม่เดือดร้อน เพราะลีลาเป็นครอบครัวคนเดียวที่เธอเหลืออยู่

ความคิดที่ว่าอีกฝ่ายไม่ได้ให้ความสนใจแก่เยื่อใยระหว่างกัน ส่งผลให้ดวงตาของลลนาร้อนผ่าว แต่เธอจะพริบตาถี่ๆ ให้น้ำตาไหลย้อนกลับไป

เธออ่อนแอได้ แต่ไม่ใช่ต่อหน้าคนอื่น เขาอาจจะใกล้ชิดเธอมากที่สุดเท่าที่มนุษย์คนหนึ่งใกล้ชิดกันทางกายได้ แต่นอกจากจะเป็นคนอื่น เขายังเป็นคนแปลกหน้า

“ในฐานะที่ผมอายุมากกว่า ผมขอสอนอะไรคุณสักอย่างนะ ต่อให้คุณแค้นใคร ถ้าเขาไม่แค้นคุณ คุณก็ไม่จำเป็นต้องสนใจคำพูดของเขา”

สิ่งที่เขากล่าวฟังเข้าใจง่าย แต่ทำตามได้ยาก ถึงอย่างนั้นลลนาก็พยักหน้ายอมรับความหวังดีของเขา และตัดสินใจจะไม่เพิ่มภาระให้คนที่เธอไม่รู้จักชื่อมากไปกว่านี้

“ขอเสียของคุณตัวนี้จะได้ไหมคะ ฉันจะกลับแล้ว”

ถึงจะกลับบ้านไม่ได้ แต่ลลนาก็มีห้องพักของตนเองอยู่ในกรุงเทพฯ เธอนึกดีใจที่ตัดสินใจย้ายออกมาเมื่อสองปีก่อน ไม่อย่างนั้นคงแว้งคว้างกับการถูกไล่จากบ้านที่ตนมีกรรมสิทธิ์ครึ่งหนึ่ง การนี้ภาพรุณครอบครองบ้านที่เป็นของเธอให้ความรู้สึกละอายใจและขุ่นเคืองใจ แต่มันไม่ใช่สิ่งที่เธอเลือกได้ เพราะอีกครึ่งของบ้านเป็นกรรมสิทธิ์ของลีลา แม่ของเธอจะให้ใครเข้าไปอยู่ก็ได้ แม้จะเป็นการไล่ลูกสาวของตนออกจากบ้านก็ตาม

“คุณมีที่ไปหรือ”

คาดว่าเขาถามเพราะความมีมนุษยธรรม เธอจึงรีบพยักหน้าแทนคำตอบ

เขายิ้มรับแล้วเปลี่ยนเป็นประโยคบอกเล่าแฝงคำถาม “ถึงคุณจะมีที่ไป แต่ผมยังไม่อยากให้คุณไปนะ”

เพราะเพิ่งเจอเหตุการณ์สะเทือนใจ ลลนาจึงต้องใช้เวลาคิดหนึ่งในการทำความเข้าใจความหมายแฝงจากคำพูดของเขา และแปลได้ว่าเขาต้องการให้เธออยู่ต่อ

“ถ้าเราจะเพิ่มเวลาเล่นเกมต่อจากหนึ่งคืนเป็นหนึ่งสัปดาห์ คุณจะมีปัญหาอะไรไหมครับ”

เป็นอีกครั้งที่เธอพยักหน้าอย่างรวดเร็ว ช่วงนี้มหาวิทยาลัยปิดภาคเรียนฤดูร้อน ลลนาก็ไม่ได้มีกิจกรรมพิเศษใดๆ นอกเหนือไปจากการนั่งอยู่ในห้องสมุดและอาศัยในห้องส่วนตัว ในเมื่อมีโลกความจริงอันโหดร้ายรออยู่ เธอก็ขอหนีปัญหาอยู่ในโลกแคบๆ นี่สักพักก่อนจะกลับไปเจอมัน

“พูดออกมาสิครับถ้าคุณตกลง เร็วสิ ผมลุ่นจะแย่แล้วนะ” ประโยคหลังเขาแสวงทำท่าหน้าสงสาร เหมือนเด็กชายที่ออกอ้อนขอขนมหวาน

ไม่มีความจำเป็นที่เขาต้องล่อลวงเธอแล้ว แต่เขายังจะใช้เสียง
ทุ้มนุ่มกับดวงตาคมสะกดจิตให้เธอลืมเรื่องก่อนหน้าและเอ่ยปาก

“คะ ฉันอยากจะเปลี่ยนกติกาการเล่นเกมของเรา จากหนึ่งคืน
เป็นหนึ่งสัปดาห์”

แล้วอนุสติกก็เตือนลลนาว่าเมื่อครูเธอเพิ่งจะถูกคนใกล้ชิดทำร้าย
จิตใจ และเธอกำลังรื้อรอนตัดสินใจอยู่กับคนแปลกหน้า หญิงสาวจึง
ย้ำกฎเกณฑ์สำคัญ

“แต่เรายังคงไม่ถามชื่อ ไม่ผูกมัดกันเหมือนเดิมนะคะ”

เธอไม่รู้ว่ดวงตาเขาหรือลวงเพราะครุ่นคิดอะไร หรือรู้สึกเช่นไร
แต่ตอนส่งสายตาให้เธอ มันเต็มไปด้วยประกายแพรวพราวยั่วเย้า
เช่นเคย

“แน่นอนครับ กฎยังเหมือนเดิม ไม่ถามชื่อ ไม่ผูกมัด”

มีอยู่ช่วงหนึ่งเหมือนกันที่ลลนาอยากจะถามบุตรสาวว่า
ทำไมถึงได้ทำเช่นนั้น แต่เธอเบื่อกะฟังคำโกหกของลลนา ถ้าเป็นเรื่อง
ส่วนตัวของเธอที่มีผู้ชายมาเกี่ยวข้อง ลูกสาวของเธอมักจะเปลี่ยนจาก
เด็กเคร่งขรึมเก็บตัวเป็นเด็กก้าวร้าวมีปัญหา คอยร้าวผู้ชายทุกคนที่
เธอสนิทสนมด้วย บางครั้งลูกลามไปด่าทอหาเรื่องคนอื่น ฉีกหน้าเธอ
ซ้ำแล้วซ้ำอีก เหมือนทนเห็นแม่ตัวเองมีความสุขไม่ได้

เธอผิດด้วยหรือที่จะไขว่คว้าหาความสุข ลลนาไม่โง่ขนาดที่จะ
คาดหวังความรักจากผู้ชายคนไหน เธออายุสี่สิบแล้ว ไม่ได้สาว ไม่ได้
สวย ไม่ได้ทรงเสน่ห์ขนาดที่จะทำให้ผู้ชายมารุมรัก

และการใช้เงินเพื่อแลกกับความต้องการทางเพศก็เป็นเรื่องที่
มนุษย์ผู้ชายทำมาตั้งแต่สมัยโบราณ อดีตสามีของเธอก็ทำ พยายามทำ
มากกว่าด้วยซ้ำ เพราะเขาทั้งมัวผู้หญิง ทั้งติดสุรา หากเขาไม่ซิงตาย
ไปเสียก่อน เธอมั่นใจว่าลลนาก็ต้องเห็นว่าเป็นบิดาที่สูงส่งเป็นไอ้แก่ตันทา-

กลับที่เลวระยำเสียยิ่งกว่าแม่คนนี่

นึกถึงลูกออกตัณญ์ขึ้นมาแล้วมือที่เอื้อมไปหาแก้วเหล้าก็สั่นนิดๆ ด้วยโทสะ น้ำอมฤตราคาแพงเกือบจะหก ถ้าไม่มีคนคอยเคียงข้าง ประคองมือของเธอเอาไว้

“มาครับ ให้ผมป้อนดีกว่า”

วรุณรู้เสมอว่าเธอต้องการอะไร เขาไม่แคร์ยกแก้วให้เธอดื่ม ยังรินให้ใหม่มากเท่าที่เธอต้องการ ซึ่งก็คือกว่าจะหมดสติเพราะฤทธิ์สุรานั้นเอง

“ผมขอโทษนะครับที่ทำให้พี่ไม่สบายใจ ถ้ารู้แบบนี้ผมคงไม่พูดออกมา น่าจะเงียบๆ ไปซะยังจะดีกว่า” ท้ายประโยคเขาเบาเสียงลง แต่ชัดเจนทุกคำ

ใบหน้าหล่อเหลาเคร่งเครียดเพราะความรู้สึกผิดเสียจนเธอปวดใจ ลีลาอยากจะคว้าโทรศัพท์โทร. ไปด่ามันลูกไม่รักดีอีกรอบที่คอยแต่จะก่อปัญหา วรุณคอยอยู่เป็นเพื่อนเธอ ทำให้เธอมีความสุข แล้วลลนาทำอะไรบ้าง นอกจากจ้องจับผิดและทำลายความสงบสุขในจิตใจของเธอ

“เด็กบ้านนั้นหาเรื่องเธอขนาดนี้ เธอยังจะเข้าข้างมันอีกเธอ” ลีลาไม่อยากจะเชื่อเลยว่าวรุณจะเข้าข้างลลนาที่จ้องหาเรื่องเขาตลอดเวลา

“ผมไม่ได้เข้าข้างคุณลันครับ ที่ผมไม่อยากพูดก็เพราะไม่อยากเห็นพี่ไม่สบายใจ ยังไงคุณลันก็เป็นลูกแท้ๆ ของพี่ ส่วนผมเป็นคนนอก”

ถึงวรุณจะหลบตา แต่ลีลาก็มองเห็นความน้อยใจที่เขาปิดบังไม่สนิท เขาเรียกขานลูกของเธอด้วยคำนำหน้าว่า ‘คุณ’ ทุกครั้งอย่างให้เกียรติ ขณะเดียวกันก็กดตัวเองลงต่ำ นั่นก็เพราะเขายกย่องเธอในทุกๆ ด้าน หัวใจของสตรีที่เข้าวัยกลางคนทั้งเจ็บปวดและเบิกบาน หลังจากผ่านผู้ชายมามาก เธอยังมีความหวังว่าจะพบคนที่จริงใจสักคน และ

เวลานี้เธอค่อนข้างแน่ใจว่าพบคนคนนั้นแล้ว

“รูนไม่ต้องคิดมาก สำหรับพี รูนไม่ได้เป็นคนนอก ถ้าฉันยังไม่เลิกสร้างปัญหาให้รูน พีจะจัดการยายเด็กนั้นเอง จะได้เลิกนิสัยแยๆ เสียที”

เธอปลอบโยนเขาหลายประโยคจนเขาคลายความรู้สึกผิดระหว่างนั้นเขาก็ดูแลให้เธอดื่มเหล้าอย่างเต็มที่ จนลึลลิมไปเลยว่า ลูกสาวของเธอหายไปหนึ่งวันหนึ่งคืนแล้ว

ลนาไม่อยากจะเชื่อว่าเธอจะคุ้นเคยกับคนแปลกหน้าได้

ในเวลาไม่ถึงสองวัน หลังจากมือเข้าควบมือเหียง ตามด้วยเหตุการณ์บีบคั้นจิตใจ เขากับเธอก็อยู่กันภายใต้ความเงียบ มีครั้งหนึ่งเขาแค่นอนกอดเธอเงียบๆ ให้ทั้งสองได้พักผ่อน เมื่อตื่นพร้อมพื่นเรียวแรงขึ้นมาเล็กน้อยก็เอ่ยปากชวนเธอย้ายน้ำโดยไม่สวมอะไร แต่หญิงสาวใจไม่กล้าพอจะทำเช่นนั้น เขายอมอ่อนข้อให้เธอสวมชุดชั้นใน แต่เมื่อลงไปในสระน้ำ เธอค่อยรู้ว่าหลงกลผู้ชายคนนี้เสียแล้ว เพราะเนื้อผ้าบางๆ เมื่อสัมผัสโดนน้ำก็ไม่ต่างอะไรกับเปลือยกาย สายตาร้อนผ่าวของเขายกกว่ามันยั่วยุกว่าด้วยซ้ำ

เขาทำให้เธอรู้สึกพิเศษ รู้สึกใจกล้า ซึ่งเธอฉลาดพอจะเตือนตัวเองว่ามันเป็นเรื่องชั่วคราว เพราะไม่ว่ายังไงเธอก็ไม่ยากเปลี่ยนกฎเกณฑ์ระหว่างทั้งคู่สักนิด

เธอพึงพอใจกับช่วงเวลา^{นี้} และก็จะพอใจหลังจากแยกย้ายไปคนละทางกับเขา ดวงตาเธอจับจ้องท้องฟ้า มองโดยไม่สนใจอะไรเป็นพิเศษ ไม่สังเกตด้วยซ้ำว่าหลังจากเธอเปลี่ยนมาสวมเสื้อคลุมนั่งเหม่อมองริมชายทะเลแต่ละเชื่อมกับขอบฟ้า เขาลุกจากสระว่ายน้ำไปทางไหน

“ดื่มไวน์ไหมครับ” เขายื่นแก้วบรรจุน้ำสีแดงก่ำมาให้พร้อม

คำถาม

เธอไม่ลังเลในการส่ายหน้าปฏิเสธ “ไม่เอาดีกว่าค่ะ เมื่อคืนเป็นครั้งแรกที่ฉันดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และฉันว่าควรจะลองแค่ครั้งนั้นครั้งเดียวพอ”

เขายักไหล่อย่างไม่ถือสาแล้วดื่มไวน์แก้วนั้นเอง

เพราะตอนนี้เขามีทางเก่งขาขึ้นอยู่บนตัว เธอจึงสะดวกใจที่จะจ้องมองเขา ใช้สายตาจดจำว่าครั้งหนึ่งเธอเคยได้อยู่กับผู้ชายหล่อเหลาราวเทพบุตรในช่วงเวลาที่ใกล้เคียงกับความฝัน

“เมื่อคืนคุณลองอะไรใหม่ๆ มากกว่าหนึ่งอย่าง” เขากล่าวเป็นนัย

ไม่คิดจะปฏิเสธ ด้วยความใกล้ชิดตลอดหลายชั่วโมงทำให้เธอใจกล้าพอจะหยอกเย้าเอาคืนเขาบ้าง

“และมีบางอย่างที่ดีมากๆ”

หญิงสาวชอบใจที่เห็นเขายิ้มกว้างตามด้วยการให้รางวัลเธอเป็นจูบลึกซึ่งสนิทสนม แต่ลลนาเบี่ยงหน้าหนีเพราะไม่ชอบเลยที่มันเจือกลิ้นแอลกอฮอล์

“ขอโทษค่ะ แต่ฉันเกลียดเหล้า ไม่ว่ามันจะมาในรูปแบบเบียร์หรือไวน์ก็ตาม ยอมรับนะค่ะว่าเมื่อคืนเหล้าช่วยผ่อนคลายความเครียดของฉันได้เป็นอย่างดี แต่ให้ดื่มอีกฉันคงไม่เอาด้วย ฉันไม่อยากจะพึ่งพาของพวกนี้”

เธอหลุดปากเพราะเหล้าเตือนให้เธอนึกถึงพ่อกับแม่ แต่หลังจากพูดโดยไม่คิดก็เห็นแววตาของเขามีบางอย่างที่แปลกไป ลลนาไม่แน่ใจว่าตนเองล้ำเส้นอะไรหรือเปล่า ในเมื่อเขาเสนอให้เพื่อเอาใจ เธอก็ไม่ควรปฏิเสธด้วยท่าทางจริงจังเช่นนี้ มิน่าซ้ำยังทำให้เขาเสียหน้าที่ถูกตัดไม้ตรี

“ขอโทษทีนะค่ะ บางทีฉันก็ขวานผ่าซากไปหน่อย”

ลลนาพานคิดไปถึงแม่ที่ดูค่าพฤติกรรมของเธอมากกว่าหนึ่งครั้ง ลีลาพูดเสมอว่าเธอเป็นเด็กน่ารักเกียจ เป็นตัวทำลายความสุขของคนอื่น อยู่ใกล้แล้วมีแต่จะอารมณ์เสีย

“ไม่เป็นไรครับ ผมชอบความตรงไปตรงมาของคุณ และไม่ต้องห่วงนะ ผมชอบดื่มเวลาสุนทรีย์ซึ่งก็ไม่บ่อยนัก แต่เวลาได้อยู่กับคุณ ผมมีความสุขเป็นพิเศษ”

เธอไม่รู้ว่าจะควรเชื่อเขาดีหรือไม่ แต่ไม่ว่าเขาจะเป็นนักดื่มหรือไม่ก็ไม่เกี่ยวกับเธออยู่ดี ทว่าเวลานี้ก็สุนทรีย์อย่างที่เขากล่าว ตะวันคล้อยมาทางด้านตะวันตก และเธอผ่อนคลายจนเกียจคร้าน

“ฉันนอนหลับได้ไหมคะ”

กล่าวจบเธอก็หาวอย่างอดไม่อยู่ นอกจากร่างกายที่เจ็บปวด บางจุด เรียวแรงเธอก็เหมือนจะไม่ฟื้นคืนมาง่าย ถ้าคืนนี้เธอต้องการเล่นเกมต่อก็ควรพักให้มาก ชดเชยการอดนอนเมื่อคืนด้วย

“เชิญครับ แต่จะให้ให้คุณควรรอนนอนในร่ม หรือไม่ก็ทาครีมกันแดดหน่อยนะครับ”

นอกจากเสื้อผ้าขาดๆ ลลนามีเพียงกระเป๋าสตางค์และโทรศัพท์มือถือ เธอจึงเลือกทำตามคำแนะนำข้อหลัง เดินเข้าไปนอนบนโซฟาที่กว้างพอๆ กับเตียงในห้องนั่งเล่น อยู่ตรงนั้นมองเห็นท้องฟ้าและทะเลได้เช่นกัน แต่เธอมองทิวทัศน์ได้ไม่นาน สมอาก็เข้าสู่นิทราอย่างรวดเร็ว ตื่นขึ้นมาอีกครั้งก็พบว่าไม่มีใครบางคนกำลังหลับใหลเธออยู่

“อย่าคะ ฉันเพลียมากเลย ขอเป็นกลางคืนได้ไหม” เธอประท้วงอย่างง่วงๆ และได้ยินเสียงหัวเราะอย่างขบขันดังขึ้นเหนือศีรษะ

“แล้วผมจะทาครีมกันแดดให้คุณตอนกลางคืนทำไมล่ะครับ”

แก้มลลนาร้อนชูเมื่อรู้ว่าตนเองเข้าใจผิด อาการง่วงงุนหมดไป ทำให้รู้สึกตัวอย่างล่ำซำว่าผิวนอกเสื้อคลุมเย็นด้วยครีมกันแดด แสดงว่าเขาช่วยทาครีมให้เธอครู่ใหญ่แล้ว

“ถึงจะอยู่ในร่ม แต่คุณก็ควรจะทาครีมนะครับ ผิวของคุณบางมาก ผมไม่อยากให้มันถูกลมทะเลทำร้าย”

“ขอบคุณค่ะ ให้ฉันทาเองก็ได้” เธอขยับตัวจะลุกขึ้นจากท่านอนคว่ำ แต่มือใหญ่ข้างหนึ่งกดไหล่ของเธอเบาๆ ให้นอนต่อ

“ไม่เป็นไรครับ จะเสร็จแล้ว”

มือที่เย็นด้วยครีม แต่ร้อนด้วยตัวมันเอง ลูบได้ผ่านคอเสื้อไปยังแผ่นหลัง เธอชักไม่แน่ใจว่าเขามีเจตนาอะไร จนเมื่อมือข้างนั้นพลิกกลับมาทาครีมบนเนินเนื้อสะโพกเธอ ลลนาก็มั่นใจว่าเธอไม่ได้มองเจตนาของเขาผิด ผู้ชายคนนี้กำลังลวนลามเธอด้วยข้ออ้างว่าประสงค์ดี และเธอก็ดันพอใจให้เขาทำเสียด้วย

หญิงสาวปล่อยตัวให้เขาลูบคลำตามใจชอบ ยอมให้เขาพอนเฟ้นสะโพกจน ก่อนจะอนุญาตให้เขาพลิกร่างเธอนอนหงายเพื่อชโลมผิวด้านหน้ากายเธอด้วยครีมและจุมพิต เธอรู้ดีว่าการเคล้าคลึงทรวงอก ล้อเล่นกับปลายยอดไม้เกี้ยวอะไรกับการป้องกันแสงยูวี แต่พึงพอใจกับการได้รู้ว่ามือที่เชี่ยวชาญคุณั้นทำอะไรกับร่างของเธอได้บ้าง

ข้อเสียเพียงอย่างเดียวก็คือ คำอ้างที่ว่าเธอไม่พร้อมสำหรับกิจกรรมบางอย่างกำลังหมดไปอย่างรวดเร็ว เธอเริ่มคิดด้วยซ้ำว่าไม่จำเป็นต้องรออีกต่อไป เขาเองก็คงมีความคิดแบบเดียวกัน ซึ่งเธอสังเกตเห็นได้ด้วยตาผ่านทางเงาขาสั้นน้อบางของเขา

“ฉันว่าแดดมันแรงเกินไป ปิดม่านได้ไหมคะ”

ที่นี้มีความเป็นส่วนตัวมากมาย และทั้งคู่รู้จักร่างกายของกันและกันเกินกว่าจะอาย แต่เธอไม่มั่นใจว่าจะกล้าพอที่จะปลดปล่อยตัวเองท่ามกลางความโล่งแจ้งเช่นนี้

เสียงหัวเราะในลำคอบอกว่าเขารู้เท่าทัน แต่ชายหนุ่มยังคงตามใจลลนาเช่นเคย เขาจูบเธอโดยไม่ตอบคำถามด้วยริมฝีปากและลิ้นที่ไม่หลงเหลือกลิ่นแอลกอฮอล์ แล้วเดินไปรูดม่านชั้นในเนื้อผ้าเบา

ปิดบังแสงให้สลัว แทนจะปิดม่านชั้นนอกที่ทึบหนาซึ่งจะทำให้ห้อง
ตกอยู่ในความมืดสนิท

ลลนาอนุโลมให้โดยที่เขาไม่ต้องเอ่ยปากขอ แล้วนอนรอนิ่งๆ ให้
คู่รักนิรนามของเธอกลับมาหาเพื่อเริ่มเกมเดิมภายใต้กฎใหม่